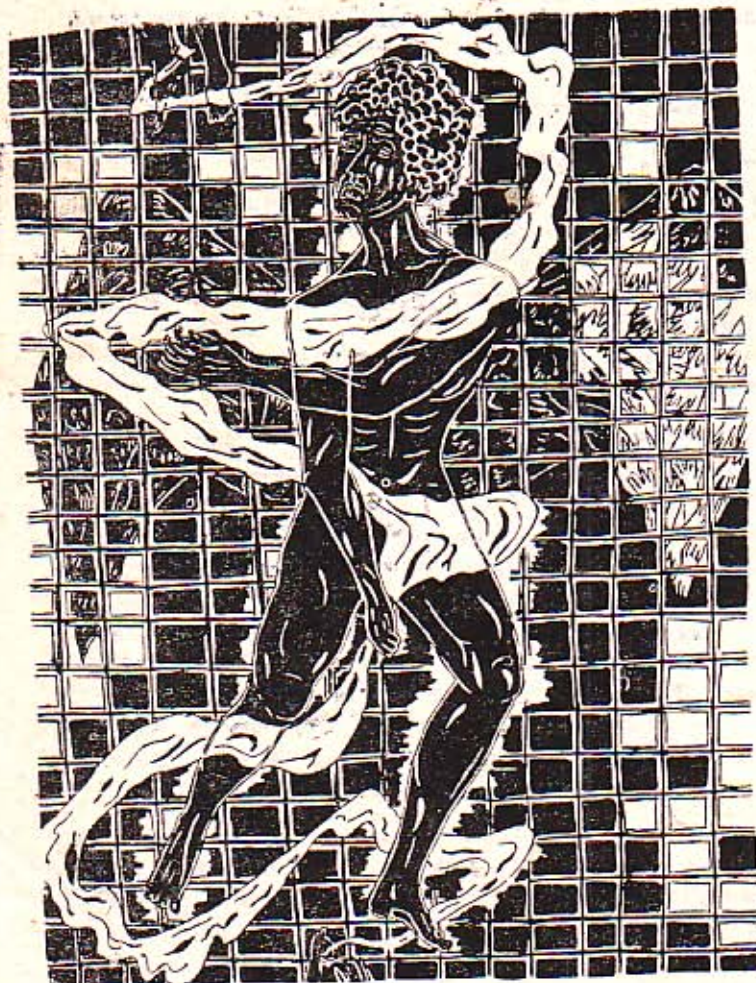

கலை

ஒலிபம்: ரீமா

செப்டம்பர் 1981

7

ரூ. 3-50

- 1-ம் மனிதன்: என்ன நடந்தது
2-ம் மனிதன்: 'எங்கள் வீட்டுச் சாமான்களையும் ஆடு கோழிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் தொரைகளே'
1-ம் மனிதன்: என்ன? கோழியா...?
2-ம் மனிதன்: 'ஆமாம்' 'தொரைகளே' 12 பவுன் தங்க நகைகள் வெங்கல சாமான்கள் ஆடுகள் கோழிகள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.
3-ம் மனிதன்: (சிரித்துக் கொண்டே) ஈழம் தெரியுமா...?
2-ம் மனிதன்: 'ஈழம் எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்' 'தொரைகளே' ஐம்பது வருசமாக நாங்கள் இந்தத் தோட்டத்தில்தான் இருக்கிறோம்'
1-ம் மனிதனும் 3-ம் மனிதனும், 2-ம் மனிதனின் பாதிக்கப்பட்ட அந்த 'லயத் தின்' உள்ளே சென்று பார்வையிட்டனர்.
3-ம் மனிதன்: 'நவீன வீடுகளா?'
4-ம் மனிதன்: 'இரண்டு அறைகள் கொண்ட இவ்வாறான வீடுகள்தான் நவீன வீடுகள்'
2-ம் மனிதன்: 'பிரஜா உரிமை இருக்கிறா?'
4-ம் மனிதன்: 'பிரஜா உரிமை விசாரணைக்கு போய் வந்தோம்'
1-ம் மனிதன்: 'ஊர் இதுதானே' (மீண்டும் கேட்டார்)
4-ம் மனிதன்: 'வேறு எங்களுக்கு எங்கே 'தொரை' ஊர் இருக்கிறது'
1-ம் மனிதன்: (3-ம் மனிதனை சுட்டிக் காட்டி) இவர்தான் 3-ம் மனிதன்
4-ம் மனிதன்: தெரியுங்க 'தொரை,
1-ம் மனிதன்: 'குழப்பம் செய்த ஆட்களைத் தெரியுமா?'
2-ம் மனிதன்: ஒரு சிலரைத் தெரியும் 'மற்றவர்களைத் தெரியாது'

குறிப்பு: 1-ம் மனிதன்: கௌரவ பிரதமர், 2-ம் மனிதன்: கப்பன் என்னும் தோட்டத் தொழிலாளி.; 3-ம் மனிதன்: அதிஉத்தம ஜனாதிபதி, 4-ம் மனிதன்! கப்பனின் மகன் பண்டாரம், (ஆதாரம்: தினபதி 4-9-81) மேற்கண்ட சம்பவத்தில் நாம் காணும் உண்மை என்ன? காலம் காலமாக உதிரத்தை சிந்தி இந்த நாட்டிற்காக உழைத்த தோட்டத் தொழிலாளர்களான பாட்டாளிமக்கள் ஏனைய இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழ் மக்களை விடவும் இன வெறியர்களால் தாக்கப்படுவதும், உயிர் இழப்புக்களும், சொத்துக்கள் குறையாடல்களும் சாதாரண நிழ்வுகளாகிவிட்டன. இந்த நாட்டிலே அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் அவர்களது இருப்பையே சந்தேகிப்பதும், பொய்யான குற்றங்களை அவர் கள்மேல் சுமத்துவதும் இயல்பாகி விட்டது. இந்த பாட்டாளிகளுக்கு தலைமை கொடுப்பதாகக் கருதப்படுவோர் 'ஒப்பந்தங்கள்' 'சமரசங்கள்' இல் இன்னும் நம்பிக்கை வைத்திருப்பது அவர்களது 'வர்க்க நிலைகளையே வெளிப்படுத்தும்,

- மே முதல் திகதியில் 'A world To win' என்னும் புரட்சிகர அர்த்தமுள்ள பெயரில் ஒரு சஞ்சிகையை பிரிட்டனில் உள்ள 'Red Star Publications' மிக அழகான பதிப் பில் வெளியிட்டுள்ளது. சர்வதேசிய மார்க்சிய வெனிசிய மாஸோ சிந்தனை வழிப் பட்ட வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த பதினமூன்று புரட்சிகர இயக் கங்கள் (கட்சிகள்) இணைந்து இச் சஞ்சிகையை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஸ்பானிய மொழிகளில் ஒரே நேரத்தில் வெளியிட்டு வருகின்றன. சர்வதேச ரீதியாக கம்யூனிச கோட்பாடுகள் அரசியல் சித்தாந்தங்கள் பற்றிய எளிக்கங்களும், கம்யூனிச நாடுகளில் நடைபெற்றுவரும் மாறுதல்கள், இயக்கப் போக்குகள் நிர்வாக அணுகுமுறை முரண்பாடுகள் பற்றிய பரிசீலனைகளை மிகத்தெளிவான கண்ணோட்டத்தில் முன் வைத்துள்ளமை, மார்க்சிய சித்தாந்தத்தில் பிடிப்புள்ள வர்களிடையே நிலவும் அதிருப்தி, அவ நம்பிக்கை, குழப்பங்கள் தீர்வகற்கு உதவக் கூடும். குறிப்பாக முதலாவது இதழில் வெழிவந்துள்ள சுட்டுரைகளான

தொடர்ச்சி கவர் 2-ம் பக்கம்

யாழ் நகரில்

சகலவித மணிக்கூடுகளையும்

சிறந்த முறையில் திருத்திக்

கொள்வதற்கும்.

புதிய மணிக்கூடுகளை வாங்குவதற்கும்

டில்கா வாச் வேக்ஸ்

(பஸ் நிலைய எதிர் மேல் மாடி)

ஆஸ்பத்திரிவீதி, - யாழ்ப்பாணம்.

DILKA WATCH WORKS

Hospital Road, Jaffna.

Phone 8174

**SAHIB'S
SILK HOUSE**

For the best in.

**TEXTILES
AND
REQUIREMENTS**

Phone:

6

4

2

T'Grams

I

Z

Z

A

T

H

SAHIB'S

125, North Cost Road

TRINCOMALEE.

Space donated by

R. V. G. Beedi Merchants

V. U. Ramasampillai & Sons

47, Beach Road,

JAFFNA.

Phone : 230

Grams : ARVIEGIE

உங்களுடைய சகலவிதமான

- ★ RainCoats
- ★ Jerkins
- ★ Travelling Bags
- ★ School Bags
- ★ Ladies Hand Bags

தேவைகளுக்கு, யாழ்நகரில்

ராம்சன்ஸ்

பிரயாணப் பொருட்கள்
தொழிற்சாலை.

(அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது)

19. ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

Engineering Part I & II London Exam.

Diploma in Draughtsmanship

City and Guilds (Telecom, Electrical, Electronics)
London Examination.

Gradueteship in Chemistry.

Chartered Prelim:

Adv. Level.

ஆகிய துறைகளில் வகுப்புகள்
நடைபெறுகின்றன.

JASE INSTITUTES

Stanley Road,

(Opp. Bank of Ceylon) JAFFNA.

தலைவர் மாஓவின் கலை இலக்கியப் பாதை

= ஒரு கண்ணோட்டம்

யென்.பெங்

பாட்டாளிப் பண்பாட்டுப் பெரும்புரட்சியைத் தலைவர் மாஓ தொடக்கி வைத்து வழிநடத்த ஆரம்பித்துப் பத்தாண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இப்பத்தாண்டுகளிலே இலக்கியத்திலும் கலையிலும் நடைபெற்ற இப்பெரும் புரட்சி, பெருவெற்றிகள் பலவற்றை ஈட்டியுள்ளது. முன்மாதிரி உதாரணங்களாயுள்ளவை, புரட்சிகர அரங்கக் கலைகளாகும்; அவை பண்பாட்டுப் புரட்சியின் முக்கியமானதொரு கூறுகத் திகழின்றன.

தலைவர் மாஓவின் யெனான் உரைகள், பண்பாட்டு முனைமுகத்திலே பாட்டாளி அணிக்கும் பூர்ஷுவா அணிக்குமிடையே நிகழ்ந்த போராட்டத்தின் வரலாற்று அனுபவத்தை முழுமையாகச் சுருக்கித் தருகின்றன. இலக்கியத்திலும் கலையிலும் நிலவும் சகல விதமான பூர்ஷுவா-திரிபுவாதக் கருத்துகளையும் அவை கண்டிக்கின்றன. கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய சரியான — ஒரேயொரு — பாதையை அவ்வுரைகள் வகுத்துள்ளன.

யெனான் உரைகளிலே தலைவர் மாஓ தெளிவாகக் கூறுகிறார்: “யாருக்காக? என்னும் வினா அடிப்படையானது; கோட்பாட்டை ஒட்டியது.” “...எமது கலை இலக்கியங்கள் யாவும் பரந்த பொதுமக்களுக்கு உரியவை; கிரம்பாக, தொழிலாளர், விவசாயிகள், போர்வீரர்களுக்கு உரியவை. அவை தொழிலாளர் விவசாயிகள், போர்வீரர்களுக்கெனவே படைக்கப்படுகின்றன; இவர்களின் பயன்பாட்டுக்கே உரியன” கலை இலக்கியங்கள் தொழிலாளர், விவசாயிகள், போர்வீரர்களுக்கே உரியவை எனத் தலைவர் மாஓ வகுத்துரைத்த இந்த நெறி, பாட்டாளிகளின் புரட்சிப் போராட்டம் கலை இலக்கியங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கும் பண்புகளை எடுத்துரைக்கிறது; வெகுசனத்தின் கோரிக்கையை, பாட்டாளி வர்க்கக் கலை இலக்கியங்களின் சார்புத்தன்மையைத் தெளிவாக்குகிறது. முன்மாதிரி அரங்கக் கலைகளை உதாரணமாகவுடைய பாட்டாளிக் கலை இலக்கியப்புரட்சி இந்த நெறியிலே சென்றுதான் வெற்றியீட்டியுள்ளது.

பாட்டாளிக் கலை இலக்கியப் புரட்சியின் தொடக்கம் ஒன்றும் தற்செயலானது

அல்ல; எதிரெதிரான இரு வர்க்கங்களிடையே, இரு பாதைகளுக்கிடையே, இரு மாரீர்க்கங்களுக்கிடையே சமதரும சகாப்தத்தில் நடைபெற்ற போராட்டங்களின் தவிர்க்கமுடியாத விளைவாக அது உள்ளது. நம் நாடு புதிய சனநாயகப் புரட்சியிலிருந்த சமதருமப் புரட்சிக்குப் புகுந்து முன்னேறிய பின்னர், நமது கட்சியிலிருந்த பூர்ஷுவாக்கள், வியுஷுஷு-ச்சியும் அவர் போன்றவர்களும், பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகாரத்தைக் கவிழ்க்கும் எதிர்ப்புரட்சி நோக்குடன், திரிபுவாத அரசியல் மாரீர்க்கமொன்றைக் கடைப்பிடித்தனர். முதலாளித்துவத்தை மீட்பதும், தலைவர் மாஓவின் புரட்சிப் பாதையைத் திரிபுப் பாதையொன்றிலே கலை இலக்கியங்களோடு செல்வதுமே இவர்களின் எண்ணமாயிற்று. பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு முந்திய பதிலேழு ஆண்டுகளிலும் கலை இலக்கியத்துறை முழுவதிலும் இந்த இருண்ட திரிபுநெறியே கோலோச்சிற்று; யெனான் உரைகளிற் பொதிந்திருந்த சிறந்த போதனைகள் திரிக்கப்பட்டன; தலைவர் மாஓவின் புரட்சி நெறி பின்பற்றப்படவில்லை. இதன் விளைவாக நச்சுப்பூண்டுகள் வளர்ந்தன; கொடிய விலங்குகள் பெருகின; எமது கலை இலக்கியப் படைப்புகளிலே — சினிமா, நாடகம், அரங்க ஆடல்கள், கவிதைகளைச், இசை, நடனம் எங்குமே — போலிசு கிளம்பி மொய்த்து நிரம்பின. கட்சியின் உள்ளும் வெளியிலுமிருந்த பூர்ஷுவாக்கள், முதலாளித்துவத்தக்கு மீட்சிதரக்கூடிய எதிர்ப்புரட்சி எண்ணங்களைச் சனங்களிடையே உருவாக்கும் பொருட்டு, இக்கலை வடிவங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தினர். வியுஷுஷு-ச்சியின் ஆதரவுடன், திரிபுவாதங்களின் சிறுகுழுவொன்று கலை இலக்கியத் தலைமையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது; தமக்கு வால்பிடிக்கும் பிற்போக்காளர்களுக்கும் ‘ஆமாஞ்சாமிகளையும்’ பெருந்தொகையிலே சேர்த்துக் கொண்டு கலை, பண்பாடு தொடர்பான சகல திணைகளங்களையும் பூர்ஷுவாப் பேர்வழிகளின் ஆணையின்படி கொண்டு வந்தது.

இந்த இருண்ட திரிபுவாதத்தின் ஆட்சியில், பண்பாட்டுத் துறை நிலைமை படுமோசமாயிற்று 1963 இலும், 1964 இலும்

கலை இலக்கியம் பற்றித் தலைவர் மாஓ தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியவாறு—“சமுதாய பொருளியல் அடிப்படை மாறிவிட்டது; ஆனால் இவ்வடிப்படைக்குப் பணியாற்றும் மேற்கட்டுமானத்தின் ஒரு பகுதியாகிய கலைகள், கடும் பிரச்சினையாகவே இன்னும் உள்ளன.” “அண்மைய ஆண்டுகளில் அவர்கள் திரிபுவாதத்தின் விளிம்பு வரைக்குமே நழுவி விழுந்து விட்டனர். உண்மையான அகநேர்மையுடன் அவர்கள் தம்மைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளாவிட்டால், என்றோ ஒரு நாள் அவர்கள் ‘ஹங்கேரிய பெற்றோர் பிளீஸ்ப்’ போன்ற குழுக்களாய் மாறிவிடுவர்.” தலைவர் மாஓ விடுத்த இவ்வெச்சரிக்கை, அப்போதைய பிரதான அபாயம் திரிபுவாதமே என்பதை வெளி வெளியாகக் காட்டிற்று. கட்சிக்கு உள்ளும் வெளியுமுள்ள பூர்ஷுவாக்களின் ஆதிக்கத்தைக் கலை இலக்கியத் துறைகளில் நீடிக்க அனுமதித்திருந்தால், தவிர்க்க இயலாத வகையில் முதலாளித்துவம் மீண்டும் உயிர் பெற்றிருக்கும்; பாட்டாளிச் சர்வாதிகாரம் பூர்ஷுவாச் சர்வாதிகாரமாய் மாறிவிருக்கும்; பாட்டாளிப் பண்பாட்டுப் பெரும் புரட்சி நமக்கு இன்றியமையாத ஒன்று விற்று” கலை இலக்கியங்களிலும் ஒரு பாட்டாளிப் புரட்சி இன்றியமையாத தேவை ஆயிற்று.

தலைவர் மாஓ தமது யெஞன் உரைகளில் எமக்குப் போதுத்தார் — “இன்றைய உலகில் பண்பாடு முழுவதும், கலை இலக்கியங்கள் யாவும் வரையறைப்பட்ட வர்க்கங்களின் உடைமையாகும்; வரையறையான அரசியல் மார்க்கங்களுடன் அவை பிணைந்துள்ளன.” புரட்சி அரசியலும் எதிர்ப் புரட்சி அரசியலும் ஆகிய இரண்டுமே வர்க்கங்களின் போராட்டமாகும், கருத்தியலிலும் கலையிலும் நடைபெறும் புரட்சிப் போராட்டங்கள், அரசியற் போராட்டங்களுக்குப் பக்கத்துணை ஆதல் வேண்டும். யெஞன் உரைகளின் வழிகாட்டலின்படி, பீக்கிங் இசை நாடகத்திலே 1964 இல் நிகழ்ந்த புரட்சி கலை இலக்கியப் புரட்சிக்கு அடிபெடுத்துக் கொடுத்தது. இதன்பின்னர், “பதவியிலிருந்து விலக்கப்பட்ட ஹய் ஜூய்” என்னும் இசை நாடகத்தை விமரிசனஞ் செய்யும் இயக்கத்தைத் தலைவர் மாஓ அவர்களே தொடக்கி வழிநடத்தினார்; இவ்வாறாக, கருத்தியல், பண்பாட்டுத் துறைகளிலே பூர்ஷுவாப் பிரதிநிதிகளை முதலில் விமரிசித்து, விபு ஷுஷு - ச்சியின் பூர்ஷுவா மூலத்தினத்துக்கு எதிரானதாக்குதல்தொடங்கப்பட்டது. தலைவர் மாஓவின் தனிப்பட்ட வழிகாட்டலோடு கட்சியின் மத்திய செயற்குழு வரைந்தனுப்பிய சுற்றுநிருபம்

(1966 மே 16), ‘பெப்பிரவரிச் கருக்க அறிக்கை’யின் பிற்போக்குத் தன்மையைத் தோலுரித்துக் காட்டிற்று. இப்பிற்போக்கு அறிக்கையை, எதிர்ப்புரட்சித் திரிபு வாதியாகிய பெங்ச்சென் என்பவரே விபு ஷுஷு-ச்சியின் ஆதரவுடன் தயாரித்தார். சுற்றுநிருபம் ஓர் அரசியற் பெரும் புரட்சியைத் தொடங்குமாறு முழங்கிற்று; பாட்டாளிப் பண்பாட்டுப் புரட்சியின் பதாகையை உயர்த்திப் பிடிக்குமாறும், கட்சியுள் இருந்த பூர்ஷுவாய் பிரதிநிதிகளை அறவே வெளிக்காட்டி விமரிசனஞ் செய்யுமாறும், பல்வேறு துறைகளிலும் அவர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்ட தலைமைப் பதவிகளை மீட்டெடுக்குமாறும் கட்சி உறுப்பினர்களையும் நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் கேட்டுக்கொண்டது. பண்பாட்டுப் புரட்சியின் பெருவெற்றியினால், விபு ஷுஷு-ச்சியின் பூர்ஷுவா மூலத்தானம் தகர்க்கப்பட்டது; கலை இலக்கிய உலகினைப் பீடித்த இருண்ட திரிபுவாதம் ஒழிக்கப்பட்டது; பண்பாட்டுப் புரட்சி என்னும் வெற்றிப் பெருக்கிலே பொங்கி எழுந்த ஓர் ஆற்றல் செறிந்த பேரலை போன்று முன்னேறிய கலை இலக்கியப் புரட்சி, குப்பை கூளங்களை அள்ளி அடித்துச் சென்றது; நமது சமதரும கலை இலக்கிய உலகிலே பழைய காட்சிகள் மறைந்தன; புதிய காட்சிகள் எழுந்தன. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆழமான மாற்றங்கள், கருத்தியலிலும், படைப்பு முறைகளிலும், எழுத்தாளர் - கலைஞர்களின் அணிகளிலும் நேர்ந்துள்ளன.

கலை இலக்கியத் துறையில் ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கவேண்டுமானால் “கருத்தியற் போராட்டம் முதலில் அவசியம்” எனவும் “பாட்டாளிக் கருத்தியலுக்கும் பாட்டாளிக்குப் புறம்பான கருத்தியலுக்கும்மிடையே ஒரு போராட்டம் வேண்டும்” எனவும் தலைவர் மாஓ தமது யெஞன் உரைகளிலே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். கலை இலக்கிய உலகில் நடைபெற்ற வர்க்கப் போராட்ட அனுபவங்கள் இதனையே உணர்த்துகின்றன, — இத்துறையில் பூர்ஷுவா-திரிபுவாதக் கருத்துக்களை நாம் கண்டிக்காவிட்டால், தலைவர் மாஓவின் புரட்சி நெறியில் நமது பாட்டாளிக் கலை இலக்கியம் முன்னேறிச் செல்வதை நாம் நிச்சயப் படுத்த முடியாது. பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு முந்திய பதினேழு ஆண்டுகளிலும் மேலோங்கியிருந்த கலை இலக்கியத் திரிபுவாத ஆதிக்கம், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மாக்கியம் - லெனினியம் - மாஓ சதுங் சிந்தனைகளுக்கு எதிரான திரிபுவாதக் கருத்திய

வினா முதன்மை மூலமே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. பலவித சுலோகக் கூச்சல்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. “உண்மை திரம்பிய எழுத்து,” “எதார்த்தவாதத்தின் அகலமான நெறி,” “எதார்த்தவாதத்தை ஆழமாக்கல்,” “விடயமே தீர்க்கமானதென்பதற்கு எதிர்ப்பு,” “மத்தியதர வர்க்கப் பாத்நிரங்கள் பற்றி எழுத்தல்,” “வெடிமருந்து மணத்துக்கு எதிர்ப்பு,” “பல்வேறு போக்குகளின் சங்கமத்தில் யுகதருமம்” என்றெல்லாம் சுலோகங்கள் கிளம்பின. கலை இலக்கியத் திரிபுவாதத்தின் முக்கிய சுலோகம் “அனைத்து மக்களின் கலை இலக்கியம்” எனப்பட்டது.

லியு ஷூ-ச்சியின் “வர்க்கப் போராட்டம் ஒழிந்துபோதல்” என்ற கொள்கையிலிருந்து பெறப்பட்ட மேற்படி சுலோகம், கலை இலக்கியத் திரிபுவாதத்தின் பிற்போக்குத் தன்மைக்கு ஓர் அழியாத சின்னமாய் விளங்குகிறது. அரசியல் ரீதியில், சமதரும சகாப்தத்திலும் வர்க்கங்கள், வர்க்க முரண்பாடுகள், வர்க்கப் போராட்டம் உண்டு என்பதை அக்கொள்கை மறுக்கிறது; நமது கட்சியின் அடிப்படைப் போக்கை அது எதிர்க்கிறது. கலை இலக்கியங்களின் வர்க்கப் பண்பையும் அது மறுக்கிறது; இத்துறையில், தலைவர் மாஓவின் பாட்டாளிப் புரட்சி நெறியை எதிர்க்கிறது. சாராம்சத்திலே இப்பிற்போக்கானது பாட்டாளிக் கலை இலக்கியங்களைக் கைவிட்டு, பூர்ஷுவா - திரிபுவாதக் கலை இலக்கியங்களை முழுமையாக ஏற்கும் நோக்கத்தை உடையது. கலை இலக்கியங்களின் வர்க்கப்பண்பை மறுக்கும் பூர்ஷுவாக்களும், திரிபுவாதங்களும், வர்க்கப் போராட்டம் என்னும் புறநிலை உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பதன் உள்நோக்கம் என்னவென்றால், பாட்டாளிக்கு எதிராகத் தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் வர்க்கப் போராட்டத்தை மறைப்பது தவிர வேறேதுமில்லை.

தலைவர் மாஓ கூறினார் - “லியு ஷூ-ச்சி வர்க்கப் போராட்டம் ஒழிந்து போதல் என்ற கொள்கைக்காக வாதாடினார். ஆனால் வர்க்கப் போர் தொடர்பதை அவரே கைவிட்டாரில்லை. சமமைச் சார்ந்த பிற்போக்காளர்களையும் தம்மை விட்டுவிடாது ஒட்டிக்கொண்ட வாள்பிடிக்கும்பலையும் காப்பாற்றவே அவர் விரும்பினார்.” கலை இலக்கியத் துறையிலும் நிலைமை இதுதான். கட்சிக்குள் இருந்த பூர்ஷுவாக்கள் - லியு ஷூ-ச்சியும் அவர் போன்றோரும் - “அனைத்து மக்களின் கலை இலக்கியம்” என்பதனைப்

போதித்தனர்; அதன் நோக்கங்களையும் இலக்கியமும் தொழிலாளர், விவசாயிகள், போர்வீரர்களுக்குப் பணிபுரிதல் வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை எதிர்ப்பதுதான் திரிபுவாதத்தைக் கடைப்பிடித்த பூர்ஷுவாக்களையும் “பெரிய அலுவலர்களையும்” கலை இலக்கியங்கள் பேணிப் பணிபுரிதல் வேண்டுமென்பதே அவர்களின் நோக்கம்; பிற்போக்காளரையும், எதிரிகளின் கையாட்களையும் இவர்களுக்குத் துணையாகக் கட்சிக்குள் இருந்தவர்களையும் பாதுகாப்பதே அவர்களின் நோக்கம்.

பாட்டாளிப் பண்பாட்டுப் பெரும் புரட்சியின்போது, கலை இலக்கியப் புரட்சியாளர்களும், புரட்சிகர வெகுசனங்களும், “அனைத்து மக்களின் கலை இலக்கியம்” என்பது போன்ற திரிபுவாதக் கொள்கைகளை அற வகளைந்து, அவற்றின் பிற்போக்கு வர்க்கத்தன்மையை வெளிப்படுத்தி, நெடுங்காலமாய் இத்துறையில் நிலவிவந்த சிந்தனைக்குழப்பங்களைத் தெளிவாக்கியுள்ளனர். அப்பொழுதுதான், மாக்கியம்-லெனினியம் - மாஓ சேதுங் சிந்தனைகள் கலை இலக்கியங்களிலே கருத்தியல் முதன்மையைப் பெற்றன; கலை இலக்கியங்களிற் பாட்டாளிப் புரட்சிக்கிருந்த கடைகளை அகற்றின; அவற்றைச் செழிப்புடனும் துரிதமாகவும் வளரச் செய்தன; பாட்டாளிக் கலை இலக்கியங்களின் பாசையை விசாலமாக்கின; மக்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கவியூட்டவும், எதிரிகளைத் தாக்கி ஒழிக்கவும் வல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த ஆயுதங்களாக, “கலையும் இலக்கியமும் மலர்வதற்கான வழியை நிச்சயப்படுத்தின.

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் பயனாக, எதனைச் சித்திரிப்பது, யாரை மேம்படுத்துவது என்னும் பிரச்சனைபற்றி நம் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் செயல்முறைத் தெளிவு பெற்றனர். நமது அரங்குகளை நெடுங்காலமாக ஆட்சிசெய்து வந்த கரண்டும் வர்க்கப் பிரதிநிதிகள் இழுத்து வீசப்பட்டனர். புரட்சிகரக் கலை இலக்கியகாரர்கள் புதிய மக்களையும் புதிய உலகத்தையுமே சித்திரித்தல் வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே, முப்பத்து நாலு ஆண்டுகளுக்கு முன் தலைவர் மாஓ தமது யெஞன் உரைகளில் அழுத்திக் கூறியுள்ளார். தலைவர் மாஓ சொன்னார் - “மக்களே மனிதகுல வரலாற்றைப் படைப்பவர்கள்; அவர்களை நாம் ஏன் மேம்படுத்தக் கூடாது.” 1944 இல், தலைவர் மாஓ யெஞன் பீக்கிங் இசைநாடக அரங்குக்குத் தாம் எழுதிய கடிதத்தில் மேலும்

கூறினார் - “வரலாற்றைப் படைப்பவர்கள் மக்கள். எனினும், பழைய இசைநாடகங்கள் (மக்களை வலக்கிவைக்கும் சகல பண்டை இலக்கியங்களும் கலைகளுங்கூடத்தான்), ரூப்பை கூழ்விட்டுப்போலவே மக்களை ஒதுக்கின; சீமான்களையும் சீமாட்டிகளையும் அவர்தம் செல்லப் பிள்ளைகளையும் மட்டும் தான் அவை மேம்படுத்திக் காட்டின.” இந்த வரலாற்றுப் புரட்டலைப் புரட்டி நிமிர்த்தி, தொழிலாளர், விவசாயிகள், போர்வீரர்களின் வீரத் திருவுருவங்களை நடு அரங்குக்குக் கொண்டு வருவதே எமது சமதருமக் கலை இலக்கியங்களின் அடிப்படைப் பணியாகும். இப்பிரச்சினை யைத் தீர்க்காவிட்டால், பாட்டாளிகளின் அரசியல், பொருளியற் பரிபாலனத்தைத் திடப்படுத்த முடியாது. பண்பாட்டின் ஏக போகிகளாக எப்போதுமே இருந்து வந்துள்ள-நிலவுடைமையாளரும் பூர்ஷுவாக்களும், உழைக்கும் வெகுசனங்களுக்கு அரசியலிலோ பொருளியலிலோ எவ்வித இடத்தையும் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவர்களின் அரசியலாட்சியும் பொருளியலாட்சியும் கவிழ்க்கப்பட்ட பின்னரும், கருத்தியல் - பண்பாட்டுத் துறைகளிலே தமக்கிருந்த சாதகமான நிலைமைகளைக் கையாண்டு, பல நூற்றாண்டு காலமாய்த் தாம் கைப்பற்றி வைத்திருந்த அரங்கத்தை, என்றென்றும் விடாது பிடித்துக் கொண்டிருக்க முயன்றனர். சீமான் களையும் சீமாட்டிகளையும் அவர்தம் செல்லப் பிள்ளைகளையும் அரங்கின் நடுவே முதன்மைபெற வைப்பதற்குப் பயனற்ற கரும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு முற்பட்ட பதினேழு ஆண்டுகளிலும் நிலவிய இருண்ட கலை இலக்கியத் திரிபுவாதத்தின் தெளிவான வெளிப்பாடாக இம்முயற்சி உள்ளது. விபூஷணச்சி முதலானோரின் ஆட்சியிலே, பண்பாட்டு அமைச்சரானது “நிலப் பிரபுத்துவ அரசகுமாரர்களும் பெரும் பதவிக்காரர்களும், இளம்பிரபுச் சீமான்களும், இளஞ் சீமாட்டிகளும், அன்னியப் பிணங்களும் நிரம்பிய” ஓர் அமைச்சராக மாறிற்று. இவ்வாறு “செத்த” கதாநாயகர்கள் மேடையில் நடத்திய இராச்சியமானது களைந்தெறியப்பட்ட நிலப்பிரபுக்களும் பூர்ஷுவாக்களும் தம் பழைய இடங்களைத் துறக்க விரும்பவில்லை என்பதையே காட்டிற்று; அத்துடன் விபூஷணச்சியும் அவருடைய கையாட்களுமாகக் கட்சிக்குள் இருந்த பூர்ஷுவாக்கள், பாட்டாளிச் சர்வாதிகாரத்தைச் சதியினால் வீழ்த்தி முதலாளித்துவத்தை மீட்டும்

மீன் பாடும் தேன் நாடு

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

வங்கக்கடலுக்கோ வெண்பட்டு மணல் விரிப்பு
மலையகத்து அருவிகட்கோ பச்சை வயல் விரிப்பு
பாடும்மீன் தாலாட்ட பெனர்ணமியில் நிலாவுக்கு
ஒயிலாக முகம்பார்க்க ஓய்ந்தாரமாய்த் தூங்க மட்டுநகரில் வானியிலே நீர்விரிப்பு.
எங்கிருந்தோ வந்தவர்கள் எல்லாம் அனுபவிக்க
சொந்தங்கள் இங்கே துயரம்சுமக்கிறது; காலமெல்லாம் இங்கே
கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும் தெம்மாங்குபாட திசைகாணும் தாய்
திசைதோறும் புற்கள் முலைதொட்ட எருமை;
கன்றைநினைத்து சழிந்தபால் கோலமிடும்; பூமியிலே
காடெல்லாம் முல்லை கமழும் வசந்தத்தில் வயல்புறங்கள்தோறும் வட்டக்களரி எழும்.
வட்டக்களரியிலே வடமோடிக்கூத்தாடும் இளவட்டக்கண்கள்
தென்றல் வந்து மச்சியின் தாவணியை இழுப்பதிலே
தடுமாறும் கால்கள் தாளம்பிசகாது. குதிரையிலேதாவி கொதிப்போடு
போருக்குப் போவான். [இளவரசன் கொடும்பகையும் வென்றிடுவான்.
எட்டாக வட்டமிட்டு இறுமாப்பாய் தலைநிமிர்ந்து
செட்டாகப்பாடி செழிப்பார்கள் போர் வீரர்.
அண்ணாவிமத்த்களத்தில் தட்டும் தாளத்தின் சொற்படிக்கு
எல்லாமே வட்டக் களரியிலே மட்டும் தான்; படிக்கட்டில்,
பொல்லாவறுமை பசியோடு இவனுடைய கைகோர்த்துச்செல்ல காத்திருக்கும் வேளைகள்;
போடியாரின் மாளிகையில் போரடித்த நெல்குவித்து
நாடோடிப்பாடல் மகிழ்ந்து பசிமறக்கும் ஊர்ப்புறத்தே ஒருநாள் நடக்கின்றேன்.
என்னைப்புறவயலும் எழுவான்கடற்கரையும் செல்வங்கள் எல்லாம் சொத்தாய் பிறர் கொள்ள
பொட்டல்வெளியில் கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும் சிண்டைப்பிடித்து கிடக்கின்றோர் என் சொல்வேன்;

கொண்டுவரப் பேரவாக் கொண்டிருந்தமை
பையும் இது காட்டிற்று.

நமது சமதருமச் சமுதாயத்தில்,
தெரழிலாளர், விவசாயிகள், போர்வீரர்
ஆகியார் நாட்டின் எசமான்கள் ஆகி
விட்டனர். ஆனால், மேடைமீது இவர்கள்
குப்பை கூழங்களாகவே காட்டப்பட்ட
னர்: இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையை நாம்
எவ்வாறு சகிக்கலாம். அவ்வாறு செய்வது,
வரலாற்றைப் புரட்டி நம் பண்பாட்டில்
ஏகபோகம் செலுத்துமாறு நிலப் பிரபுக்
களுக்கும் பூர்ஷுவாக்களுக்கும் அனுமதி
வழங்குவதாய் முடியும்; முதலாளித்துவத்
தையும் திரிபுவாதத்தையும் கட்டவிழ்த்து
விடுவதுமாகும். இலக்கியத்திலும் கலைகளி
லும் பாட்டாளிப் புரட்சி பெருஞ்சாத
னையை நிலைநாட்டியுள்ளது; அது பிரபுத்
துவ பாத்திரங்களை மேடையைவிட்டு விரட்டி
யது; மக்கள் ஆர்வத்துடன் லரவேற்கும்
புரட்சிகர அரசுக்கலையாக்கங்களைப் பெருந்
தொகையிற் படைத்து முன்மாதிரி காட்டி
யுள்ளது; தொழிலாளர், விவசாயிகள்,
போர்வீரர் ஆகியோரின் உன்னதமான
வீரத் திருவுருவங்களை மேடைமீது மேம்
பாட்டுடன் நடமாட விட்டுள்ளது. புரட்
சிகர முன்மாதிரி அரசுக்க கலையினால் உந்
துதல் பெற்ற ஏனைய கலை இலக்கிய வடி
வங்களும் இப்பொழுது தொழிலாளர்-விவ
சாயிகள் - போர்வீரர் என்போரை மேன்
மைப் படுத்திச் சித்திரிக்கத் தொடங்கி
விட்டன. - இது ஒரு புது மோடியாக
வந்துவிட்டது. இப்பொழுதுதான் - முதன்
முதலாக - நமது சமுதாயத்தின் எசமானர்
கள் எமது மேடையின் எசமானர்களாயும்
ஆகியுள்ளனர். இது, திரிபுவாதத்தை எதிர்த்
தல், தடுத்தல், பாட்டாளிச் சரிவாதிகா
ரத்தைத் திடப்படுத்தல் ஆகிய செயல்
களுக்குத் துணையான நிகழ்வாகும்; அத
னால், இதன் வரலாற்று முக்கியத்துவமும்
பெரிது.

நமது கலை இலக்கியப் பாட்டாளிப்
புரட்சி, மற்றுமொரு முக்கிய சாதனையையு
ம் நிறைவேற்றியுள்ளது; பூர்ஷுவா அறி
ஞர்கள் இனியும் எம் கலை இலக்கியங்களைக்
கட்டுப்படுத்த முடியாது; பாட்டாளிவர்க்க
எழுத்தாளர்-கலைஞர்களின் புரட்சிப் படை
யொன்றை அமைப்பதற்கும் அத்திவாரம்
போடப்பட்டு விட்டது. தலைவர் மாஓ எப்
பொழுதுமே இதுபற்றிப் பெருங்கவனஞ்
செலுத்தி வந்துள்ளார்; யெனான் உரை
களில் அவர் தெளிவாகக் கூறினார் - "எதிநி
யை வெல்வதற்குத் துவக்கு ஏந்திய படைபை
யே நாம் பிரதானமாக நம்பவேண்டும்; ஆனால்

இப்படைமட்டும் போதாது; பாண்பாட்டுப் படை
யொன்றும் எமக்கு வேண்டும். எம்மை ஒன்று
படுத்தவும் எதிரியைத் தோற்கடிக்கவும் அது
அவசியம்."

ஆயினும், பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு
முன்னர், விபூ ஷூ- ச்சி குழுவின் கட்டுப்
பாட்டுக்குள் ஐயங்கிய கலை இலக்கிய நிறு
வனங்களும் "சங்கங்களும்" பூர்ஷுவா
ஆட்சியின் அதிகார மையங்கள் ஆயின
இதனால், பாட்டாளிப் புரட்சி இலட்சி
யங்களுக்கு ஊறு விளையாது தடுப்பதற்கு
நமது கலைஞர்களையும் எழுத்தாளர்களையும்
கொண்ட அணியினை முற்றிலும் மாற்றி
யமைத்தல் அவசியமாயிற்று. எமது எழுத்
தாளர் கலைஞர்களிடையே ஊடுருவி அவர்
களின் வலிமையைப் பறித்தெடுத்துவிட்ட
பிற்போக்காளர்களையும் எதிரிகளின்கை
யாட்களையும் எதிர்ப்புரட்சித் திரிபுவாதிக
ளையும் பண்பாட்டுப் புரட்சியின்போது பாட்
டாளிகள் அழித்து ஒழித்துவிட்டனர்; இப்
போராட்டத்தின்போது, புரட்சிகர எழுத்
தாளர் - கலைஞர் அணியொன்று ஆற்ற
லுடன் வளர்ந்து வலிமைபெற்றது. முன்
மாதிரியான புரட்சி அரசுக்க கலையாக்கங்
களை படைக்கும் பணியின்போது பாட்
டாளிகளுக்குச் சார்பான முக்கிய அணி
யொன்று உருவாயிற்று; தொழிலாளர்-
விவசாயிகள் - போர்வீரரிடையே தோ
ன்றிய பெருந்தொகையான எழுத்தாள
ரையும் கலைஞர்களையுங்கொண்ட குழு
வொன்று அந்த அணியினரிடையே புதிய
இரத்தத்தைப் பாய்ச்சியுள்ளது; அத்துடன்
முன்னைய இலக்கிய-கலைப்பணியாளர்களுந்
பண்பாட்டுப் புரட்சியின்போது பாடங்கள்
பலவற்றைப் பயின்று தம் நோக்குகளை
மாற்றிக்கொண்டனர்.

நமது பண்பாட்டுப் பணியாளரிடையே
நடந்தேறிய ஆழமான இம்மாற்றங்கள் -
சிறப்பாகப் புதிய சக்திகள் வெளித்தோன்
றியமை - கலை இலக்கியப் புரட்சியின்
சீரிய சாதனைகளாம். நாம் அவற்றைத்தி
டப்படுத்தி மேலும் வளர்த்தல் வேண்டும்.
தலைவர் மாஓவின் புரட்சிப் போக்கு வழி
நடத்தவின் படி, நமது பேரணியை அபி
விருத்திசெய்து வலிமைவாய்ந்த ஒரு புர
ட்சிப்படைவாக்கி, பாட்டாளிகளாகிய
நமது ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தி எதிரிக
ளைப் புறங்காணுதல் வேண்டும்.

முன்மாதிரி அரசுக்க கலையாக்கங்களை
உதாரணமாகக் கொண்ட கலை இலக்கியம்
பாட்டாளிப் புரட்சி, கலை இலக்கியங்க
ளிலே தலைவர் மாஓவின் மார்க்சத்தை
விசுவாசமாகக் கடைப்பிடித்து, போராட்

டங்கள் பலவற்றிலே சீரிய ஷெற்றிகளைக் கண்டுள்ளது. பண்பாட்டுப் புரட்சியில் அது ஒரு முக்கிய கூறாய் உள்ளபடியால், அது பெற்ற வெற்றி ஒவ்வொன்றும் பண்பாட்டுப் புரட்சியின் சாதனையை வளமாக்கியுள்ளது. அதைச் சிறுமைப்படுத்துவது, பண்பாட்டுப் புரட்சியையே சிறுமைப்படுத்துவதாகும். தெங்ஹ்சியாஷ் - பிங் என்பார் நம் கட்சியிலுள்ள கழிவிரக்கப்படாத கடுமுன்பான முதலாளித்துவ பாதையாளர்— இவரே திரிபுவாதத் திட்டமொன்றை வகுத்தவர் (உறுதிப்பாட்டை வளர்த்தல். ஒற்றமையை முன்னேற்றுவதல். தேசியப் பொருளாதாரத்தை முன்னெடுத்துப் போதல் பற்றித் தலைவர் மாஷ் விடுத்த பணிப்புக்களைத் திரித்து அவற்றையே “பிரதான பிணைப்பு” எனக் காட்டி, வர்க்கப் போராட்டத்தின் முதன்மையைக் குறைத்துக் காட்டுவது இத்திட்டம்.) இதன்வாயிலாக, சரியான தீர்ப்புகளைத் திசை திருப்பிவிட இவர் முயன்றார். கலை, இலக்கியங்கள் உட்பட அங்குமிங்குமாகப் பல “திருத்தங்கள்” செய்யவேண்டும் என இவர் முனைந்தார். பிரதானமாக அவர் செய்ய விரும்பியது என்னவென்றால், பண்பாட்டுப் புரட்சியின் போது நிறைவேறிய சரியான தீர்ப்புகளைப் புரட்டி மாற்றி, அவற்றிலிருந்து பிரித்து சென்று கலை இலக்கியப் புரட்சியை மறுத்து ஒழிப்பது தான். எல்லாருக்கும் நினைவிற்கும் — பண்பாட்டுப் புரட்சியின் போது, பண்பாட்டு வானத்திற் கருமுகில்கள் சூழ்ந்த வேளை, பல பக்கங்களிலுமிருந்து நச்சுக்காற்றுகள் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், கலையையும் இலக்கியங்களையும் “திருத்த” வேண்டும் என்று தெங் ஹ்சியாஷ் - பிங் முனையவே இல்லை. அதற்குப் பதிலாக அவரும் வியூஷ்ஷ்சியும் சேர்ந்து திரைமறைவிலே இருந்து கொண்டு, இருண்ட கலை இலக்கியத் திரிபுவாதப் போக்குகளைத் தூண்டிவிட்டனர். இன்று, இந்தத் துறையிலே பாட்டாளிப் புரட்சி பெரு வெற்றிகளை ஈட்டிய பின்னர், அவர் கலையிலும் இலக்கியத்திலும் “திருத்தங்கள்” செய்ய விரும்புகிறார். புரட்சியை மறுத்து ஒழிக்கும் அவருடைய கேடுகெட்ட திட்டம் வெளிப்படையாகப் புலப்படுகிறதன்றோ?

கலையையும் இலக்கியத்தையும் “திருத்துவது” என்னுந் தொடரினால் தெங் ஹ்சியாஷ் பிங் கருதயது என்னவென்றால், தலைவர் மாஷ்வின் கலை இலக்கியப் புரட்சி நெறியை அழிப்பது தான்; அந்த நெறி

பிழையானது என்றும் அவர் கண்டித்துள்ளார். சர்ராம்சத்தில், அவருடைய கண்டனம் தலைவர் மாஷ்வின் கலை இலக்கிய நெறிக்கு எதிரானது. இவ்விரு நெறிகளுக்குமடையே நிகழும் போராட்டத்துக்கு இணக்கம் காணுதல் இயலாது. தெங் “சரி” என எண்ணியது, கலை இலக்கியங்களிலே திரிபுவாதப் போக்கின் மேலாதிக்கத்தை ஆகும். கலை இலக்கியப் புரட்சியானது வியூஷ்ஷ்சியும் அவர் தம் குழுவும் கொண்டிருந்த திரிபுவாதப் போக்கை அழித்தொழித்து, தலைவர் மாஷ்வின் புரட்சிப் போக்கை நடைமுறைப் படுத்துவதிலே பெரு வெற்றி கண்டபடியாலேதான் ஒன்றும் “சரிவரவில்லை” என்று தெங் கருதினர். எமது புரட்சி நெறி “பிழை”யானதென்று கூறி, தாம் செய்ய முனைந்த “திருத்தங்கள்” உண்மையிலே சரியான போக்கினை உதறித் தள்ளுவதே என்பதை அவர் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டார். இந்த எதிர்ப்புரட்சி முயற்சியின் பேராக, கலை இலக்கிய வட்டாரங்களிலே விநோதமான கருத்துகள் பரப்பப்பட்டன; இவற்றுள் வகைமாதிரியான ஒரு கருத்து “பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு முற்பட்ட பதினேழு ஆண்டுகளின் இலக்கியத்தையும் மறுமதிப்பீடு செய்தல் வேண்டும்” என்பதாகும். இது முன்னைய திரிபுவாதம் பற்றிய சரியான தீர்ப்புகளைப் புரட்டி மாற்றுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிப்படையான எத்தனமாகும். தெங் இன் நோக்கம் திரிபுவாதப் போக்குக்குத் திரும்பிச் செல்வதும், அதன் வாயிலாகப் பாட்டாளிச் சர்வாதிகாரத்தைச் சதியினால் வீழ்த்துவதும், முதலாளித்துவத்துக்குப் புத்துயிர் தருவதுமே எனினும் உண்மை எவ்வித ஐயத்துக்கும் இடமின்றி நிறுவப்படுகிறது:

எமது இலக்கியத்தையும் கலைகளையும் “திருத்துவதில்” தெங் வெற்றி கண்டிருப்பாரேயானால், பழைய பிரபுத்துவப் பாத் திரங்கனெல்லாம் எங்கள் மேடைகளுக்கு மீண்டும் வந்திருக்கும். கலை இலக்கியப் புரட்சியினால் அவை மூட்டை முடிச்சுடன்பயணம் அனுப்பப்பட்டன; அது ஒரு நல்ல காரியம். பாட்டாளிகளும் உழைக்கும் மக்களும் அதனை வரவேற்றனர். ஆனால் தெங் துள்ளியெழுந்தார். அந்தப் பழைய சக்கரவர்த்திகளையும் தளபதிகளையும் அமைச்சர்களையும் காப்பாற்ற முற்பட்டார். தெங் கூறினர் — “அந்தப் பழைய இசை நாடகங்கள் ஆண்டாண்டுதோறும் நடத்தப்பட்டன; ஆனால் புரட்சி வென்றதுதானே!” நமது கட்சியிலுள்ள பூர்ஷ்

வாய் பிரதிநிதியாகிய இவர், தொழிலாளர் விவசாயிகள் - போர்வீரர் ஆகிய கதாநாயகர்கள் எமது மேடையில் மேம்பாட்டுடன் உலாவுவதை எவ்வளவு தூரம் வெறுத்தார் என்பதை மேற்படி கூற்றுக் காட்டுகிறது. நினைவுக்கெட்டாத காலந்தொட்டு, பிற்போக்கு வர்க்கமெதுவும் தன் ஆட்சியை மனமுவந்து விட்டுக்கொடுத்தது கிடையாது. தென்ஜின் பிதற்றல், கலை இலக்கியத்தைத் 'திருத்தி' முயன்ற அவருடைய உள் நோக்கத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. தொழிலாள - விவசாய - போர்வீரர் பாதி திரங்களை மேடையிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, பழைய பிரபுத்துவ பாததிரங்களைத் திரும்பவும் கொண்டு வரும் எதிர்ப் புரட்சியே அந்த நோக்கம்.

தென் ஹசியாஓ - பிங் ஓர் எதிர்மறை உதாரண மாயமைந்து நல்லதொரு பாடத்தை நமக்குப் படிப்பிக்கிறார். முன் மாதிரிப் புரட்சி அரங்கக் கலையாக்கங்களில் அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த வெறுப்பும், கலை இலக்கியப் புரட்சியை அவர் கடுமையாக வெறுத்தமையும், சரியான தீர்ப்புகளைப் புரட்டி மாற்றுவதற்காக அவர் கிளப்பிய வலதுசாரித் திசைதிருப்பப் புயலுமாகிய இவை எல்லாம், எவையெவை எல்லாம் வர்க்கப் போராட்டம் அல்ல என்பதை நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றன. இரு வர்க்கங்களுக்கு மிடையே யான போராட்டமும், கலை இலக்கியப் போக்குகளிடையே நிகழும் போராட்டமும் நெடுங்காலப் போகவை உடையன; சிக்கலானவை; சில சமயங்களில் மிகவும் கூர்மையானவை என்பதனை இவர் உணர்த்துகிறார். பூர்ஷுவாக்கள் உள்ள வரைக்கும் கலை இலக்கிய முனையில் நிகழும் போராட்டமும் ஓயாது. பாட்டாளிகள் முன்னேற வேண்டுமாயின் அவர்கள் போராட வேண்டும்; புரட்சி செய்ய வேண்டும். தலைவர் மாஓ நமக்குக் கற்பித்துள்ளார் - "போராட்டமின்றி முன்னேற்றம் இல்லை". இன்னும் நூறுண்டெனியின் புரட்சி சேவையா? இன்னும் ஆயிரம் ஆண்டுகளின் பின் புரட்சி தேவையா? புரட்சி எப்போதும் தேவையாய் இருக்கும்."

எங்கள் பணி பெரியது; பாதை நெடியது; நீண்டதொரு போராட்டத்துக்கு எமது உள்ளம் தயாராய் இருத்தல் வேண்டும். பாட்டாளிச் சரிவாதிகாரத்தின்கீழும் புரட்சியை நாம் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும்; போராட்டத்தைத் தொடர வேண்டும்; தொடர்ந்து முன்னேற வேண்டும். பிற்போக்கையும் முதலாளித்துவ

மறுமுனைப்பையும் நாம் எதிர்க்க வேண்டும்; வலது சாரித் திசைதிருப்பத்தை அடித்துத் தாக்கும் இப்போதைய இயக்கத்தில், தலைவர் மாஓவின் யெஞன் உரைகளை நம் ஆபுதமாக ஏந்தி, தென் ஹசியாஓ - பிங் இன் எதிர்ப்புரட்சித் திரிபுபாதப் போக்கினைத் திண்ணமான திடமானதொரு நிலையில் நின்று விமரிசனஞ் செய்து, கலை இலக்கியம் புரட்சியை எதிர்த்து ஒழிக்க முயலும் படுபாதகமான செயலை வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும். கலை இலக்கியப் புரட்சியின் சாதனைகளையும் பண்பாட்டுப் புரட்சி முழுவதன் பெருஞ்சாதனைகளையும் பாதுகாத்து மேலும் வளர்த்தல் வேண்டும்.

பழைய வெற்றிகளை நினைவு கூரும் போது குதுகலம் உண்டாகிறது நம்முன் உள்ள புரட்சிப் பாதையை நோக்க நன்மைபிக்கை தோன்றுகிறது. தலைவர் மாஓவின் புரட்சிப் போக்கையும், கலையிலும் இலக்கியத்திலும் நமது புரட்சி இலக்கொள்ள வேண்டிய சரியான திசைவழியையும் நாம் கடைப்பிடிப்போமானால், நம் மிலும் நமது ஆக்கங்களிலும் நன்மாற்றங்களை ஏற்படுத்துதல் உறுதி; அவ்வாறு செய்வதனால் "நமது வெகுசனங்கள் அன்புடன் வரவேற்கும் சிறந்த ஆக்கங்கள் நாம் படைப்போம்." பூர்ஷுவாக்களிடமிருந்து கலை இலக்கியங்களை மீட்டெடுப்பதில் வெற்றிமேல் வெற்றி காண்போம்.

[மார்க்சிய இலக்கிய மேதைகளின் கருத்துக்களை நினைப்பிட்டுப் புரட்டுவதில் சில மார்க்சிய வாதிகள் எனத் தம்மை 'அழைத்துக் கொள்ளு' 'உருவாதிகளும்' 'எதிர்ப்புரட்சியாளர்களும்' முயன்று வருகின்றனர். தலைவர் மாஓவின் கலை இலக்கியக் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் இவ்வாறே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தலைவர் மாஓவின் யெஞன் கருத்தரங்கு உரை பற்றிய சிந்தனையை சீனத்த வியாசகரான யென்-பெங் என்பவர் 'சீன இலக்கியம்' 8-76 இல் முன் வைத்தள்ளார். அக்கட்டுரையின் தமிழ் வடிவத்தை பிரசுரம் செய்கின்றோம். இன்றைய சீனாவின் திரிபுவாதத் தலைமையின் ஆசான்களான தென்ஹசியாஓபிங், ஷியாஓஓ - ச்சி, ஆதிமோர் மாஓவின் அவ் உருவாக்கப்பட்ட மகத்தான கலாச்சாரப் புரட்சியையும் அவரது புரட்சிகர கலை இலக்கியக் கொள்கைகளையும், எவ்வாறு திருத்திப் புரட்டுவதல் அன்றே செய்யப்பட்டார்கள் என்பதையும் கட்டுரையாளர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இன்றைய தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இடம் பெற்று வரும் விவாதங்களுதி இதை வெளியிடுகிறோம் - தமிழ் வடிவம்] இ. முருகேசன்

— ஆசிரியர்

கலையும் விவாதங்களும்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

பெண்களுர் சிறுநீரேடு 'படிசன்' ஈழத்துச் 'சமர்' ஆகியன நான் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்று பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளன. ஈழத்து 'அலை' 'படிகள்' கட்டுரையை மறுபிரசுரஞ் செய்துள்ளது. அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பது அவர் உரிமை. அதே வேளையில் கட்டுரை முழுவதையும் முழுமையாகப் பார்க்காமல் அங்கொன்றும் இங்கொருமாத் சில வசனங்களைப் படித்துவிட்டு அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பது வாசகர்களுக்கும், கட்டுரை எழுதியவருக்கும், பத்திரிகை ஆசிரியருக்கும் நியாயம் செயற்காகாது. 'சமர்' குறிப்பிட்ட எனது ஆங்கிலக் கட்டுரையைப் படிக்கதாகத் தெரியவில்லை. 'படிகள்' குறிப்பிட்ட சில வாசகங்களையே 'சமர்' திருப்பிக் குறிப்பிட்டு அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறது. இப்படித்தான் 'புதுசு' என்ற ஈழத்துப் புதிய ஏடும் நான் எழுதிய ஆங்கில வாசகங்களைத் தவறாகப் படித்துப் புரிந்து, எனது பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படும்விதத்தில் எழுதியிருந்தது. ஆங்கில மொழியை 'புதுசு' புரிந்துகொண்ட விதம் சிறுபிள்ளைத் தனமானது என்று அப்பத்திரிகைக்கே எழுதியிருந்தேன். அது நின்றுவிட்டது. சுருக்கித்தரமுடியுமா என்று 'புதுசு' கேட்டிருந்தது: திருப்பியனுப்புங்கள், சுருக்கியனுப்புகிறேன் என்று எழுதினேன். பதிலைத் தான் காணோம்.

மாதமிரு முறைவரும் 'லங்காகார்டியன்' என்ற ஆங்கிலச் செய்திப் பத்திரிகையில், கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளும் வெளிவருவதுண்டு. செப்டம்பர் 15, 1980 இதழில் 'சமுத்திரன்' என்று நவீன ஈழத்து மார்க்சிய அரசியற் கலைக்கோட்பாளர் ஒரு கட்டுரையை எழுதினார். அக் கட்டுரையிற் கர்ணப்பட்ட சில பகுதிகளில் உடன்பாடும், சில பகுதிகளிற் முரண்பாடும் இருக்கக் கண்ட நான் ஒரு விளக்கக் கட்டுரையை, 'லங்கா கார்டியன்' ஏட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தேன். அது ஒக்டோபர் 15, 1980 இதழில் வெளியாகியது. 'சமுத்திரன்' கட்டுரை விவாதத்தைக் கிளப்பியதனால், ஏ. ஜே. கனகரட்னா, எஸ்.சிவகேசரம், ரெஜி சிறிவர்த்தன(இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதும், ஈழத்தின் தலைநகரந்த கலை இலக்கிய ஆங்கில/சினிமா விமர்சகர்களில் மிக முக்கியமானவர் தாராளப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கும் மார்க்சிய

ஞானம் பெற்ற விமர்சகர்), சாகர (இவர் இலக்கிய விமர்சகர் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு மார்க்சிய ஆய்வறிவாளர். சிங்களவர்) ஆகியோரும் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். கலை, இலக்கியங்கள் பற்றிய எந்த விவாதமுமே முற்றாக முடிவதில்லையாதலால், 'லங்கா கார்டியன்' ஆசிரியர் மேர்வின்தசில்வாவும் (இவர் கலை இலக்கிய விமர்சகராக ஆரம்பித்து இன்று ஆங்கிலத்தில், வெளி நாட்டுச் செய்தி விமர்சனங்களைச் செய்யும் முன்னணி ஆய்வறிவாளராகத் திகழ்கிறார்) 'விவாதத்தை ஆரம்பித்த 'சமுத்திரன்'னுக்கு இறுதிப்பதிலை அளிக்கும் வாய்ப்பைக் கொடுத்து விவாதத்தை நிறுத்திவிட்டார். ஆனால் சில கேள்விகளுக்குப் பதிலே காண முடியாது. அனுபவமும், நிறைவுமுமே காலப்போக்கில் பதில் தரும்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி. பல்கலைக்கழக விமர்சகர் சித்திரலேகா. மௌன குரு ஆகியோர் 'சமரில்' எழுதிய கட்டுரைகள் (சமர்-2) பற்றிய எனது அபிப்பிராயங்களை 'தினகரன் வாரமஞ்சரி' ஏப்ரல் 1980 இதழில் ஏற்கனவே எழுதியிருந்தேன். பல்கலைக்கழகவிமர்சகர் கைலாசபதியின் கட்டுரையை ஒட்டியே 'சமுத்திரன்' தமது 'லங்கா கார்டியன்' கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். அக்கட்டுரை பற்றி ஆங்கிலத்தில் வெளியாகிய எனது அபிப்பிராயங்களின் தமிழாக்கமே கீழே தரப்படுகிறது:

"தமிழ் இலக்கியத்தை விமர்சிக்கும் நமது நாட்டு மார்க்சிய விமர்சகர்களின் அடிப்படைக் குறைபாடுகளில் ஒன்றென்ன வெனில், கலை இலக்கியங்களை பற்றிய விவாதங்கள், சந்தேகங்கள் யாவுமே உருவாதிகளுக்கும் சோஷலிஸ்தார்த்த வாதி களுக்கு மிடையிலான மோதல்களே என்று மிக சுலபமாகவே எளிமைப்படுத்துவதில் அவர்கள் காட்டும் கொள்கைப் பிடிவாதமே. ஈழத்துத் தமிழ் கலாசாரக் காட்சியிலே தான் உவவாதம் பற்றிய எதிர் உணர்வு காணப்படுகிறது. இவ்விதமான கருத்தோட்டம் காலாவதியாகி விட்டது. சமுத்திரனின் சொற்களை மாற்றி எழுதுவதாயின், 'காலாவதியான சித்தாந்தக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மார்க்சியவாதிகள் உருவாதிகளுடன் பேராறிடுகின்றனர்.'"

நமது நாட்டு இலக்கிய இயக்கங்களில் பங்கெடுத்தவன் என்ற முறையிலும், அவ தானி என்ற முறையிலும் எவ்வித தயக் கழுமின்றி நான் ஒன்றைக் கூறலாம்: மார் க்சிய சித்தாந்தங்களில் நம்பிக்கை கொண் டிருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, கலை இல க்கியங்களின் உண்மையான மாணவர்க ளின் நிலைப்பாட்டை சமுத்திரன் தனது கட்டுரையில் (ல. கா. மலர் : 8, இதழ்:9) ஒளிவு மறைவின்றிப் பிழையாகவே விள க்கப்படுத்தியுள்ளார்.

அப்பட்டமான பிரச்சார வாடை யைத்தவிர்க்கும் பொருட்டு, சோஷலிஸ்ட் கருத்துகளை அல்லது சமூகவியல் சரார்ந்த எதிர்ப்புக்களைத் தெரிவிக்கும் படைப்புக ளில் அழகியல் அம்சங்களும் இடம் பெற வேண்டும் எனக்கோருபவர்கள் அனைவரு மே உருவவாதிசன் என்றும், உருவவாதி கள் அல்லது உண்மையான கலைஞர்கள் வடிவம் அல்லது அழகிற்கு அதிக முக்கியத் துவம் கொடுக்கின்றனர் என்றும் சமுத்தி ரன் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். இது உண்மைய ல்ல. மேலும், கருத்தொன்றைப்பரப்ப, வெகுசன இயக்கத்தின் கருவிகளில் ஒன் ருக் கலை, இலக்கியமும் பயன்படும் அதே வேளையில், அவை அழகியல் ரீதியாக வும் திருப்தியளிக்கவேண்டும்; அவ்வா றிருக்காவிட்டால், கலை, இலக்கிய நுகர் வோர், கலை இலக்கியங்களை நாடவேண் டிய அவசியமே ஏற்படாது! வாழ்க்கை பற்றிய மார்க்சியநோக்கையறிய அவர்கள், அவ்வித நோக்கு பற்றிப் பேசும் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றிற்குச் சென்று திருப்தியடை யலாம்.

என்னதான் கூறினாலும், மார்க்சிய அணுகு முறை தவறுகளேயில்லாத அணு குமுறையல்ல. வாழ்க்கையின் சரியான பார்வையைத் தெரிவிக்கும் ஒரே யொரு அணுகுமுறையும் அதுவல்ல: வாழ்க்கை பற்றி முழுமையாகவும் வித்தியாசமாகவும் ஆழ அகலங்களுடன் மதிப்பிட உதவும் வேறு பார்வைகளும் உள்ளன.

“சமுத்துச் சூழலுக்குப் பொருத்த மாண முறிபோக்கு கலை இலக்கியங்களுக்

நெய்தல்

— கவியரசன்

கடலின் புலவு காற்றில் பெயரும்;

கரையில்

மிகவும், மிகவும்

மீன் களுக்காகக் காத்திருந்து

தூவானமாய் நீர் உதிரக்,

கால் நனைய, அலை இரையும்

கடல், பரவைக் கடல்

இருந்து

வரும், போகும் விசைப்படகு

இனியும் வரும்;

காத்திருப் பேன் மீன்களுக்கு,

பாம்புக் கழுத்து வளையக்

கடற் காசும்,

களங்கண்டிக் கொம்பில்

சிறகு விரித் துலர்த்தும்;

ஆலா பிடிச்சிடுத்து மீன் குஞ்சை,

இரவு முழுவதும் உரத்த காற்றெனினும்,

படகுகள் வந்தவாறுள்ளன.

மீன்கள் அவற்றுள்ளே செட்டையடிக்கும்.

பிறகு மணலிலு

காற்றுக் குடித்து, கறுப்பு மார்புகள் விரிய

விலை சொல்கிற பெண்கள்,

வணமையும், விராலும் ஒட்டியும்

வேண்டாம், போகட்டும்.

இன்னும் சிறிது காத்திருக்கலாம்;

ஏழு மணி; காலை

மெலிதாய் நிலத்துக்குச்

சாயம் பூசுகிறது மஞ்சள் வெயில்:

‘ஃபிரான்ஸிஸ்கா’, ‘கடல் ராணி’

‘எலிசபெத்’

இன்னும் படகுகள்! வந்தவாறுள்ளன;

மீன்களைக் கொட்ட

நர்த்தன மிடுவது,

கழுத்தில் சூரிசு,

என்ன இது?

இன்று எல்லாமே வாழை மீன்?

நீளமாய், ஆவெனத் திறந்த வாயினுள்

பற்கள் தெரிய,

‘முள்ளுக் குத்தும் தின்ன ஏலா!’

தமிழ்ச்சி சொன்னது

நினைவில் வருகிறது,

போகட்டும் இன்னும் கொஞ்சம்

காத்திருக்கலாம்.

அப்புறம்,

அவர்கள் கூடை கூடையாய்க்

கொண்டு போனார்கள்,

மீன்களை.

எனினும்.

நான் காத்துள்ளேன்; படகுகள் வருமென.

கிணறிகிய அழகியல் தரநிர்ணயங்களை உருவாக்கச்' சமுத்திரன் விரும்புகிறார். ஆனால் ஏற்கனவே தமிழ் நாட்டிலுள்ள மார்க்கிய விமர்சகர்கள், யாவும் உள்ளடக்கிய சிந்தாந்த முறையை உருவாக்க முற்பட்டு வருகின்றனர். ஈழத்துத் தமிழ் மார்க்கிய விமர்சகர்கள், இவர்களினால் பயனடையலாம்.

இருந்தபோதிலும் சமுத்திரனின் கூற்றென்றால் எனக்கு உடன்பாடே அதாவது, "தொழிலாளவர்க்க உள்ளடக்கத்தையும் பூர்ஷுவா வடிவத்தையும் சேர்த்துவைப்பது" உண்மையில் சரியில்லைத்தான். ஆனால் வசதியான ஒரு செயற்பாட்டுமுறை என்னவெனில், பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியத்தைப் பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியம் என்றும், மத்திய தர அல்லது மேல்நடு வர்க்க இலக்கியத்தை பூர்ஷுவா இலக்கியம் என்றும் கணிப்பதுதான். உண்மையில் குழப்பம் எந்த எழுகின்றது என்றால், உலகப் பொதுமை கொண்ட கலை, இலக்கிய கடலினடையே, சிந்தாந்தக் கலை வடிவத்தைக் கொண்டு வரும் பொழுது தான் இக்குழப்பம் ஏற்படுகிறது. அத்துடன் சகலவிதமான கலை, இலக்கியங்களையும் அளவிட மார்க்கிய அளவு கோல்களைப் பயன்படுத்தும் பொழுதும் இந்தக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது.

எனவே, நான் இங்கு சூசகமாகத் தெரிவிக்கும் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா என்பது, பாட்டாளிவர்க்க இலக்கியமும் மேல் குடிவர்க்க இலக்கியமும் மருவி வளர முடியும் (அவை அவ்வாறு அருகருகே வளர்ச்சியுற வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் காட்சியின் மற்றப்பக்கத்தையும் நாம் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். காட்சி பற்றிய மூன்றாவது பார்வைக்கும் இடம் ஏற்படுகிறது).

கலை, இலக்கிய மாணவன் என்ற முறையில் குறைந்த பட்சம் எனக்காகுதல், பெரும் ஆனந்தம் ஏற்பட இம்முறை உதவுகிறது. வெவ்வேறு தத்துவங்கள் அல்லது சிந்தனைகளின் (மார்க்கியம், எக்சிஸ்டென்ஷலிஸம், ப்ரெய்ம் டிசம்)

போக்குகளையறிந்து கொள்ளவும் மார்க்கிய அணுகு முறையில் மாத்திரம் நோக்காது, அவற்றில் ஈடுபடவும் உதவுகிறது. மார்க்கிய அணுகு முறை மாத்திரமே சரியான நோக்கல்ல என்பதற்குக் காரணம், மார்க்கியமே மாற்றத்திற்குரியது. அது இன்று அதன் வீரயத்தை இழந்து வருகிறது அல்லது வேறு திசைகளில் வடிவமெடுத்து மூல வடிவத்தை இழந்து வருகிறது. திரிபுவாதம், மாவோயிசம், சினத்துப் புதிய தலைமை, ஐரோப்பிய கொம்யூனிஸம் போன்றவை இவ்வாறு எண்ணத்தொன்றுகிறது. இது விஷயமாகக் கடப்பாடுடைய சிந்தாந்தவாதிகள் விவாதிப்பது போன்ற முறையில் என்னால் விவாதிக்கமுடியாது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

நமது நாட்டு மார்க்கிய விமர்சகர்களைவிட மிகவும் பரந்த அடிப்படையிலும், உலகளாவிய விதத்திலும் கலை, இலக்கியங்கள் பற்றி விளக்கிக்கூற தமிழ் மார்க்கிய விமர்சகர்கள் முற்படுகிறார்கள் என்ற தகவலையும் இங்கு நான் குறிப்பிட்டலாம். (ஆயினும், மார்க்கிய சிந்தாந்த நிலைப்பாடுகளை விவாதிக்கவும், மறுக்கவும் தகுதியற்றவர்களாக ஈழத்தின் தற்போதைய உருவவாதிகள் இருக்கிறார்கள் என்ற சமுத்திரனின் கூற்று சரியானதே).

அழகியல் எனப்படும் எதையுமே, பூர்ஷுவா அழகியல் அல்லது மேல் குடிமக்களின் அழகியல் என்று ஒதுக்கிவிடும் ஈழத்து மார்க்கிய விமர்சகர்கள் போலல்லாது, இலக்கியப் பயன் மதிப்புகள் அல்லது விழுமியங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் பரந்த நோக்கைத் தென்னிந்திய மார்க்கிய விமர்சகர்கள் காட்டுவதனால், அவர்களிடமிருந்து நமது நாட்டு தமிழ் மார்க்கிய விமர்சகர்கள் பயனடையலாம்; இது உண்மையிலேயே ஒரு வருந்தத்தக்க நிலைதான்.

"மார்க்சிஸ்ட்ஸ் ஒன் விட்டெக்சர்", [இலக்கியம் பற்றி மார்க்கிய வாதிகள்] என்ற டேவிட்கிரேய்க் தொகுத்த நூலை நான் படித்த மட்டில், மார்க்கியத்துக்கு

எதிரானதே உருவ வாதம் என்று விவாதத்தை மலின்படுத்த முடியாது என்ற புத்தறிவையும் பெற்றேன்.

உதாரணமாக: ரெமண்ட் உவிலியம்ஸ், ஆர்னல்ட் கெட்டில், டேவிட்க்ரெய்க் போன்ற பிரிட்டிஷ் விமர்சகர்கள், இலக்கியத்தை மார்க்சிய நோக்கில் மாத்திரம் அணுகாமல், முழுமையாகக் கூட்டுமொத்தமாக மதிப்பிடுகிறார்கள்.

எனது கருத்தை விளக்கவேண்டுமாயின், டேவிட்க்ரெய்க்கின் கூற்றொன்றைச் சான்றாகத் தரவிரும்புகிறேன்:

“ஒருவரின் வாழ்க்கையை மாற்ற அல்லது செயலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த இலக்கியம் உதவுமாயின், அவ்வித பிரயோகத்திற்கான உபாயத்தைத் தருவதனால் நிச்சயமாகக் இலக்கியம் பயன்படப் போவதில்லை. உண்மையில், “உணர்வுரீதியாகவும், சிந்தனைரீதியாகவும், எம்மில் ஒரு வித ஆதங்கத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலமே இது சாத்தியமாகும். எவ்வாறெனின், இவ்விதமான பல அனுபவங்களின் பின்னரும், அவ்வனுபவங்களுடன் இணைந்து செயற்படும் ஏனையவற்றின் தாக்கத்தாலும், ஏதாவதொன்றைச் செய்ய அல்லது நாமே நமக்குள் ஒரு கேள்வியை எழுப்ப எமக்குள் ஓர் உந்துதல் ஏற்படுகிறது. இவ்விதமான நிலையிலேயே நாம் நம்மைக் காண்கிறோம். செயலைத் தூண்ட ஒரே யொரு பாதை அல்லது காரணி மாத்திரமில்லை, நாம் செயற்படும் பொழுது நமது ஆளுமை முழுவதுமே அதில் ஈடுபடுகிறது. எமது அனுபவத்தைப் பரவலாக்குவதன் மூலமும் அதனைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலமும் எமது ஆளுமையை வார்த்தெடுக்கவோ ஏனைய சத்தியுடன் மீளினையவோ இலக்கியம் உதவுகிறது.”

எனவே, கலை இலக்கியங்கள் பற்றி நோக்கும் பொழுது அவற்றை முழுமையான அனுபவங்களாகக் கருதுவோமேயன்றி உடைந்த சிறு சிறு அனுபவங்களாகப் பார்க்காது விடுவோமாக.

மேற்கண்டதே நான் “லங்கா கார்டியனில் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழாக்கம்;

கறல் பிடித்த சைக்கிளும் சாப விமோசனமும்

— மேமன்கவி —

கால இடை வெளிகள்
பல்லாக்காக
பட்டங்கள் ராஜகுமாரிகளாய்
சிரிக்க -

(தெருவில் போகும்
“அவள்” களில்
ஒருக்கொன்று
சிரிக்க மாட்டாளா
எனும் ஏக்கம்)

விண்ணப்ப படிவ
கேள்விகள்
அரிச்சுவடிப்பாடமாய்
மனப் பாடமாசிப் போக
தபாற் பெட்டிகளின்
வாய்கள்
சலிக்கும் போகும்!
விட்டிள பட்டைகளுகே
அப்பாவின் ஏக்கங்கள்
கணத்தோறும்
காணாமல் போக
அழுகை ஒன்றே
வேலையாய் செய்யும்
இயந்திரமாக
அதிரு அம்மா!

பருவக் கண்ணில்
முதுமை தூசி விழ
அடுப்பறை கர்யாய்
கறுப்பாகிப் போன
உணர்விகளோடு நிற்கும்
அக்காவின் முகமோ
சாபமாய் பயமுறுத்த
(கிடைக்கப் போகும் வேலை
சாப விமோசனமாக)

தபாற்கார ஐயாவோ
தீனம் தீமை
அனுதாபப் புன்னகையை
பரிசளித்துப் போனாலும் -

தனிமையில் எரியும் வேளை
கறல் பிடித்த
அவரின் அந்த
சைக்கிள் மணியோசை மட்டும்
நம்பிக்கையை சொல்லிப்
போகும்! (நம்பிக்கையாக)

புளோலிட்டேரியன் இலக்கியம் பாட்டாளிவர்க்கம், பூர்ஷுவா இலக்கியம் மேல்குடி வர்க்கம் ஆகியன நிதர்சனங்கள். பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியம் மாத்திரமே வாழ்க்கையின் முழு அனுபவங்களும். அது போலவே, பூர்ஷுவா இலக்கியம் மாத்திரமே வாழ்க்கையின் முழு அனுபவங்களும். இரண்டும் முழுமையைப் பார்க்க உதவுகின்றன. எனவே இரண்டுமே தேவைப்படுகின்றன. வெறும் அரசியலுக்காக கலை, இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்த முற்படும் பொழுது, கலை இலக்கியங்கள் வெறும் அரசியலாகவே (எந்தவித அரசியல் தான் என்றாலும் - முதலாளித்துவமோ, சோஷலிசமோ) மாறி விடுகின்றன. அரசியலும் கலையும் பிணையும் போது உன்னதப் படைப்புகள் உருவாகின்றன. அரசியல் மாத்திரம் மிஞ்சி நிற்கும் பொழுது கடப்பாட்டு (கொமிட்டட்) இலக்கியமாகவே நின்று விடுகிறது. அதனால் கொமிட்டட் இலக்கியத்திற்கு இடமில்லை என்றில்லை. ஆனால் அது தாக்குப் பிடித்து நிற்காது என்ற யதார்த்த அனுபவம் ஏற்பட்டதாலோ என்னவோ மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் காலப்போக்கில் மார்க்சியத்தின் 'அழகியல் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை இழந்தனர். மேனாட்டிலக்கியத்தில் பல உதாரணங்கள்.

மார்க்சிய சித்தாந்தம், ஒரு லட்சிய, வரவேற்கத்தக்க கனவு தான். ஆனால் நடைமுறையில் அது முற்று முழுதான செயற்பாட்டுத்தன்மை கொண்டதல்ல. 'சொல்லும் செயலும் இணைந்ததல்ல. பாட்டாளிவர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் வந்தாலும், உலகநெறிக்கேற்ப, வர்க்க பேதங்கள் வெவ்வேறுவிதங்களில் (பணக்காரன், வறியவன் என்ற அடிப்படையில் அல்ல) மீண்டும் உருவாகத்தான் செய்யும்; சர்வதேச அரசியல் அரங்கில் நல்லதும் கெட்டதுமாக ஒரே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன: மார்க்சியமே வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கொணரும் பொழுது, 1930 களில் நினைவிய மார்க்சிய இலக்கியக் கொள்கை இன்று அர்த்த முடையதாக இருக்குமா என்ன என்பதே எனது கேள்வி.

வாடை

வானத்தில் செவ்வரி பூக்கும்
மழை முகில்கள்
காற்றில் பெயரும்
'காவா' பறவைகள்
இணை தேடும்
பெரு வெளி அலையும்
வெண் கொக்குகள்
இரை பார்த்து
'கனங்கட்டி' கம்புகளில்
குந்தியிருந்து
கடலின் அடிவயிறு தடவும்
நீரில் முழுகி முக்குழித்து
இறக்கைகளை சிலிர்த்தி உலர்த்தும்
நீர்க்காகங்கள்.
பரவைக் கடல்
படுக்கை விரித்த வலைகள்
திரளி, நண்டு தினவெடுக்கும்
காற்றின் சங்குதல்
கடல் எழுந்து நிற்கும்
அலை எறியும்
காற்றின் திசை தெரிந்து
தோணிகள் பாய் விரிக்கும்
கரையில்
காத்திருக்கும் மனிதர்
கண்கள் எறியும்
அடிவானத்தில் அப்பாலும்
முனைத்து எழுந்துவரும்.
ஒரு நட்சத்தரம் ஜோதியாய் கனலும்
ஒரு மின்னல் கீற்று
வெட்டிப் பிளந்து செல்லும்
வாடை பெயர்ந்து வரும் நாளை.
பாய் விரிக்கும் தோணிகள்
கரையில்
பார்த்திருக்கும் மனிதர்கள்

உதயன்

கலையின் பங்கு மிகப் பெரிது' அது மக்களை உயர்த்துகிறது; மேம்படுத்துகிறது' சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது; சித்தாந்த அழகியல் செல்வாக்குச் செலுத்தும் வன்மை மிக்க சாதனம். எனவே கலைஞன் தூய உள்ளமும் உணர்ச்சி மகத்துவமும் கொண்டவராக விளங்க வேண்டும்.

— பவல் கோரின

சிறுகதை

மனிதர்களும் மனிதர்களும்

சாந்தன்

அந்த அமைதியான அழகிய கிராமத் தின் மக்கள் இப்படி இருப்பார்கள் என்று நினைக்கமுடிந்ததில்லை; ஆறும் தெருவும் ரெயில்வே லைனும் ஒன்றுக்கொன்று சமாதரமாக அந்தக் கிராமம் முழுவதையுமே ஊடறுத்துப் போகின்றன. ஆற்றைத் தாண்டிப்போன கையோடு, தெருதானும் செங்கோணமாய்த் திரும்பித் தடைவாளத்தைக் கடக்கிற இடத்தில், இரண்டிற்கும் நடுவில் பாரிய அரசமரமொன்றில் கீழே இருக்கிற புத்தகோவில். அந்தப் பசுமைப் பின்னணியில் சரியாய்ப் பொருந்துகிற சின்ன வெள்ளைக் கோவில். அந்தக் கிராமத்தைக் நினைக்கிறபோதெல்லாம் நினைவு வருகிறதோவியில், ரயிலில் போகிற போதிலும் பார்க்க பள்ளில் போகிறபோதுதான் ஊரின் அழகு தெரிகிறது. அங்கேயே இருந்துவிட முடியுமா னை நல்லது என்று ஒவ்வொருதரமும் அந்த ஊரைக் கடக்கும்போது மனதில் பட்டிருக்கிறது;

‘வயலின் நடுவில், ரோட்டிலிருந்து கழுமரவரிசைகளுக்கிடையில் ஒடுகிற பாறைகள் தொடுக்கிற இடங்களில் ஊரின் அமைதியில் தோய்ந்து போய் இருக்கிற வையும்; தெருவளைவுகளில் பெயர்தெரியா மலர்ச்செடிகளின் பிறைகளுக்குள் லிருந்து எட்டிப்பார்க்கிறவையும்; தென்னஞ் சோலை வளவுகளில் எகிகோ ஒரீடத்தில் சிவப்பாய்க் கூரையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறவையுமான வீடுகளில் குடியிருக்கிற அந்த ஊர் ‘மக்களில் எப்போதுதான் பொருமை வராமலிருந்திருக்கிறது?

என்றாலும், இந்த மனிதர்கள் தாம் அதைச் செய்தார்கள்;

ஒரு நல்ல முழுநிலவு நாளில் இந்த ஊரும் ஆறும் வயல்களும் கோவிலும் எப்படி மிளிரும் என்கிற எண்ணம் எப்போதும் — ஒவ்வொரு போதும் — மனதில் தோன்றியிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது,

4

அந்த ஒரு காலைப்போதின் இளம் வெளிச்சத்தில் — சிவப்புக் கொடி, காட்டி, யாழ்ப்பாணம் போன ரயிலை இடையில் நிறுத்தி இவர்கள் ஆட்டம் போட்டபோது எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்க முடியாமலிருக்கிறது;

வண்டியிலிருந்த பெண்களெல்லோரும் குழறி அழத் தொடங்கி விட்டதாகப் பரம் சொன்னார்!

“அழுதை வராம என்ன செய்யும்? அவங்கள் சுத்தியும் பொல்லுமாய் ஊறு ரயிலை அடிக்கேக்கை?”

ரயில், எப்படியோ தப்பி, திரும்பிக் கொழும்பிற்கே வந்து விட்டது! பிற்பகல் மூன்று நாலு மணிக்கு அது திரும்பி வந்து சேர்ந்தபின், ஸ்ரேஷனில் தேடுவாரில்லாமல் நாலைந்து குட்கேஸ்களை அநாதையாய்க் கிடந்ததாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்;

2

‘இன்றைக்கும் அந்த வழியாகத்தான் ரயில் போகப் போகிறது; அந்த ரயிலில் தான் போகப்போகிறோம்!’ — மனம் சிலிர்த்தது

அது, அன்றைக்கு — எலம்பகம் தெரடகிய நாட்களில். இன்று எல்லாம் முற்றி உச்சத்திலிருக்கும் போது — ஊரடங்குச் சட்டமும் கொலை கொள்ளைகளுமாகச் சேதிகை காதில் விழுந்து கொண்டிருக்கும்போது — என்ன நடக்குமோ —

ஆனால், வேறு வழியில்லை.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் ‘றிஸ்க்’ எடுத்தத்தானாக வேண்டியிருக்கிறது

மெல்ல எழுந்து, எலாம் மணிகூட்டுக்கு ரேரச்சை அடித்துப் பார்த்தான். மூன்று ஐம்பது; இனி எழும்பலாம்; நாலு மணிக்கு வைத்திருந்த எலாமை அழுத்தித் தவிர்த்தான். பன்னிரண்டு மணிக்குப் படுத்த நேரத்திலிருந்து, மொத்தமாக

ஒரு மணித்தியாலமானது நித்திரை வந்தி
குக்குமா என்பது ஐமிச்சம்? இன்றுமட்டு
மில்லை — இந்த ஒரு கிழமையாக, இர
வெல்லாம் இப்படித்தான் கழிகிறது — பய
மும் பதட்டமுமாய்;

எங்காவது ஆர்ப்பாட்டக் கூச்சல்
கேட்கிறதா, வெடிச் சத்தம் கேட்கிறதா
என்று காது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறது.
ஊரடங்கு நேரத்தில் அடிக்கொருதரம் —
கணநேரத்துக்கு மட்டும் காதில் விழக்
கூடியதாய் உறுமியிட்டு — தெருவில் பறக்
கிற ஆயுதப் படையினரின் வரகனங்கள்
ஏதாவது தெருதி தொங்கலில் றிவேஸ்
செய்யும் சப்தமோ, அல்லது நிறுத்தும் —
காவலுக்கு நிற்கிற வீரர்களருகில் நிறுத்
துகிறார்களாயிருக்கும் சப்தமோ, இதயத்
தைப் படபடக்க வைக்கிறது! — கலகக்
கும்பல்தான் வந்து இறங்குகிறதோ என்று.

இரவில் பெட்டறும் பல்ப்பைக் கூடப்
போட முடிகிறதில்லை: கண்ணாடி ஜன்னல்
மூலமாய்க் கசிகிற ஒளி: வருகிற குண்டர்
களுக்கு உள்ளே ஆட்களிருப்பதைக்காட்
டிக் கொடுத்துவிடும்: முற்றத்திலிருந்து
மேலே வருகிற படிக்கட்டில் நாய் ஏறுகிற
ஒளி கூட எழுந்து உட்காரச் செய்கிறது.
விட்டுச் சொந்தக்காரரின் பகுதிக்கும் இவ
ர்களின் அனெக்ஸுக்கும் இடையில் நிரந்
தரமாய்ப்பூட்டப்பட்டிருந்த கதவு: இப்
போது — பரஸ்பர உதவிக்காகவும், தைரி
யத்திற்காகவும் — திறந்து சாத்தி வைக்
கப்பட்டிருந்தது: முக்கியமானதும் பெறு
மதியானதுமான சாமான்களை-சேட்டிப்பிக்
கற்றுகள், பத்திரங்கள், நகைகள், ரேப்-
றெக்கோடர், நல்ல துணிமணிகள் எல்லாம்
பத்திரமாய்ப் பாரச்சல் செய்து பழைய
காட்போட் பெட்டியொன்றில் திணித்துக்
கட்டி, அடுப்படியில் ஒரு மூலையில் தட்டு
முட்டுச் சாமான்களுக்கிடையில் வைத்
திருந்தார்கள். படுக்கையறையிலிருந்த
குட்கேஸ்களில் பாவித்த பழைய உடுப்பு
களையும், புத்தகங்களையும் அழகாக அடுக்கி
மூடினார்கள்.

எந்த நேரமும் தாக்குதல் நடக்க
லாம். எந்த நேரமும் கொள்ளையர்—குன்
டர்களை எதிர்பார்க்கலாம்...

—இந்த அவதி— எந்தநேரமும் ஆபத்
தை எதிர்போக்கியிருக்கிற இந்த அவதி —
அந்தப் பதட்டமும் பயமும் கலந்த உணர்
வு — தர்ங்காமல்: அவனும் சாம்பசிவமு
மாக நேற்றுப்பின்னேரம் தீர்மானம் பண்
ணினார்கள்? மனைவிமாரையும் அழைத்
துக் கொண்டு இன்றைய ரயிலில் எப்படி
யும் யாழ்ப்பாணம் போய்விடுவதென்று?

“வாறது வரட்டும்...” — என்றான்
சாம்பன், முடிவாக.

“அதுசரி; எப்படியும் ஏதோ ஒரு விதத்
தலை “றிஸ்க்” எடுக்கத்தான் வேணும்;
இங்க இருக்கிறதும் றிஸ்க்... ரயிலிலே போ
றதும் றிஸ்க்... நாங்கள் ரயிலிலே போற
றிஸ்க்கை எடுப்பம்; தப்பிப் போய்ச்
சேர்ந்திட்டா? நாளைப் பின்னேரத்தோட
இந்த அந்தரம் இராத “என்றான், இவ
னும்:

தேவையான சாமான்களைப் பாரச்சல்
கட்டி வைத்திருந்தது இப்போதன்மையா
கப் போயிற்று... இப்படியே தூக்கிக் கொ
ண்டு போய் விடலாம். அதிர்ஷ்டமிருந்
தால் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவும் சேர்க்
கலாம்...

நேரமாகிறது: எழுந்திருந்து: பக்கத்
தில் அயர்ந்து போய்க்கிடந்த மனைவியை
மெல்லத் தட்டினான்: வேணி, தடுக்கிட்டு
விழித்தாள்:

3

பாத்ரூமுக்குப் போகும்போது, இந்த
நேரத்திலுங்கூட விட்டுக்காரரும் அவர்
மனைவியும் பேசிக்கொள்கிற சப்தம் லேசா
கக் கேட்டது: நித்திரை கொள்ளாமல்
இரவு முழுவதும் இப்படித்தான் பேசிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது: எப்
படி நித்திரை வரும்? இது அவர்களுக்குச்
சொந்தவீடு: இவர்களைப் போல உதறி
விட்டு ஊருக்கு ஓடிவிடமுடியாது! அவனு
க்குப் பாவமாயிருந்தது: ஆனாலுங் கூட
வே, “ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டுக்குப்பிற
கும் தெற்கில் இப்படி வீடுகளை வாங்கின
கட்டின எங்கள் ஆட்களுக்கு மூளையில்லை”
என்ற எண்ணமும் வந்தது.

நேற்று மாலை ஊருக்குப் போகிற முடிவை எடுத்ததும், முதல்காரியமாக விட்டுச் சொந்தக்காரரிடம் வந்து சொன்னான்.

“நானேக்காலைமையா? பிளேனிலையா?”
—முகத்தில் வியப்புடன் அவர் கேட்டார்:

“இல்லை ரயிலிலை...”

“ரயிலா?...” ... அவர் மனைவி வெளியே வந்தார்:

“...அவ்வையுங் கூட்டிக் கொண்டு ரயிலிலையா போறீங்கன்?... நீங்கள் தனிய எண்டாலும் பரவாயில்லை” உண்மையான கவலையுடன் சொன்னார்:

“இல்லைப் பருங்கிகோ, பிளேன் ரிக் கற் இப்போதைக்குக்கிடையா! நான் இப்ப இரண்டு நாளாத்தெண்டிச்சுப் பாத்திட்டன். இன்னும் மூண்டு நாளைக்கு புக்கிங்ஸ்புல்; அதுவும் இப்ப அகதிமுகாமிலை இருக்கிற ஆக்களுக்குத்தான் முதலிலை இடம் குடுக்கினம் —அது நியாயந்தானே...”

விட்டுக்காரர் குறுக்கிட்டார்:

“ஓ, இப்ப நேற்றும் முந்தநாளும் இங்கயிருந்து வெளிக்கிட்டரயிலுகள் இரண்டும் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்திருக்குத்தானே! காவல் போட்டுத்தானே ரயிலும் போகுது!”

“காவல் போட்டு என்ன செய்கிறது? தண்டவாளத்தை யாராவது வழியில் கழட்டி விட்டிருந்தா என்ன செய்யேலும்?”

“இந்த ட்ரெயிலுக்கு அரைமணித்தி யாலத்துக்கு முதல் பைலற் ட்ரெயின் ஒண்டு போகுதாம்...” - கூட நின்ற சாம் பன் சொன்னான்:

“சரி, தீர்மானிச்சிட்டிருக்கன். பத்திர மாய்ப் போய்ப்டு வாங்கோ...” - விட்டுக் காரர் ஆசீர்வதிப்பதுபோலச் சொன்னார்:

அவன் சற்றுத் தயங்கினான். அவர் புரிந்து கொண்டவராக மேலே தெரட்டித் தார்:

“...எங்களைப் பற்றி யோசியாதையுங்கோ.. என்ன நடந்தாலும் இங்கயிருந்து கொள்ளுறதெண்டு தீர்மானிச்சிட்டம்...”

அந்த உறுதி அவனுக்கு வியப்பை அளித்தது:

“...தம்பி, முந்தி உமக்குச் சொன்னது போல, எனக்கு வேறை வழியில்லை... இது, என்ற சொந்த சம்பாத்தியத்திலை - நான் உழைக்க உழைக்க - மாதச் சம்பளகாரன் நான் - வாங்கின விடு. இதை விட்டிட்டுப் போக என்னுலை முடியாது. இனி விட்டிட்டுப் போயுந்தான், அங்க என்ன செய்ய ஏலும்? இந்த உத்தியோகமில்லையெண்டா, எங்களை நாயும் மதியாது... கொத்தித் தின்னுறதுக்கு ஊரிலை நிலபுலம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை...”

அவர் சொன்னதிலுள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து தன் சமூகத்திற்காக இரக்கப் பட்டவனாயும், அவர் உறுதியை மாற்ற முடியாதென்பதை அறிந்தவனாயும் அவன் சொன்னான்:

“என்னதானிருந்தாலும் இந்த நிலைமையிலை உங்களை விட்டிட்டுப்போக எங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாய்த் தானிருக்கு...”

“அதை யோசியாதையும், எங்களைப்போல இல்லை, நீங்கள், எங்களுக்கு எது நடந்தாலும் யோசிக்க ஒரு தரும் இல்லை. எங்கட குடும்பத்திலை நாலு பேர்; நாலுபேரும் இங்கயே இருக்கிறம். எது விதிவந்தாலும் எங்களுக்கு ஒண்டாத்தான் வரும்; ஆன உங்களுக்கு ஊரிலை அப்பா அம்மா நாளும் பொழுதும் இதே கவலையாய்த் தானிருப்பினம்... அவயலின்ர நிம்மதிக்காக ஆவது நீங்கள் போகத்தான் வேணும்...”

அந்த மனிதரில் பாசம் மிக்கவனாய் திரும்பும்போது அவன் சொன்னான்:

“எதுக்கும் உங்கட தீர்மானத்தை இன்னொரு தரம் திரும்ப யோசிச்சுப் பாருங்கோ. உங்கட மனதைக் குழப்புறதாகத் தவறு செய்து நினைக்க வேண்டாம்...”

4

குளியலறையிலிருந்து வந்தபோது நாலேகாக் ஆகியிருந்தது. சாம்பன் ஐந்தரைக்கு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான்.

“நீர் பாதிமுக்குப் போயிட்டு வாரும் .....” என்று வேணியிடம் சொல்லி விட்டு, மளமளவென்று மீதமிருந்த சாமான்களை ஒதுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

வழக்கமான ஐந்தேழுக்கால் ‘யாழ் தேவி’ கொஞ்ச நாட்கள் ஓடாமல் நின்று விட்டு இப்போது இரண்டு நாட்களாகத் தான் ஆறேழுக்காலுக்கு ஓடத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆறுமணிக்கு கோட்டை ஸ்ரேஷ்டரில் நிற்க வேண்டுமென்றால் இங்கிருந்து ஐந்தரைக்காவது வெளிக்கிட்டாக வேண்டும். ஊரடங்குச் சட்டம் ஐந்து மணிவரைதான் என்பதால் ஐந்தரைக்கு வருவதில் சாம்பனுக்குக் கரைச்சல் இராது. வீடு பக்கத்தில்தான்.

சாம்பன் இருக்கிற வீட்டுக்காரரும் இங்கேயே நின்று பார்க்கப் போவதாகத் தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் சொந்த வீடு இனி என்ன யோசிக்கிறாரோ? குஞ்சு குருமனாக நானிந்து பிள்ளைகள்... அவனுக்குப் பாவமாயிருந்தது.

‘ஆருக்கு ஆர் அறுதாபப்பட முடியும்? பட்டுத்தான் என்ன செய்ய முடியும்? என்று மனதை ஆற்றிப்பார்த்தான்.

வேணி திரும்பி வந்தபோது உடுப்புப் போட ஆயித்தமாயிருந்தான். அவள் ஃப்ளாஸ்கில் தேநீரை ஊற்றி வைத்து விட்டு, நேற்று வரங்கி வைத்திருந்த பாணை வெட்டத் தொடங்கினாள். அவள்கூடே மெல்லப்போய் நின்று

“இண்டைக்கு இப்பிடி இந்த ரவிலை போறது உமக்குப் பயமில்லையே? பயமாயிருந்தா, இப்ப எண்டாலும் சொல்லும். இந்த யோசனையை விட்டிட்டு அகதி முகாமிலே பேசப் நின்று, பிள்ளைக்குத் தெண்டிக்கப் பாப்பம்...” என்றாள்.

“இப்பிடி நெடுக யோசிக்க மனசு குழம்பாமல், எடுத்த முடிவுப்படி வெளிக்கிடுவம், எது நடந்தாலும் இரண்டு பேருக்கும் ஒண்டாய்த்தானே நடக்கும்?”

அவன் குரலில் தொனித்த உறுதி அவனுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது.

5

வெளிக்கிட்டு முடிந்ததும், யன்னக்களைப் பூட்டிவிட்டு எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று சுற்றிப் பார்த்தான். வெளியே வந்தபோதுதான் விருந்தையி் இருந்த மீன் தொட்டியும் பூச்சட்டிகளுக்கண்ணிறப்பட்டன.

காசித்தும்பைச் செடிகளிரண்டிலும் இப்போதுதான் மொட்டுக் கட்டியிருக்கிறது. சட்டியில் வைத்தி, தண்ணீரும் உரமுமாய் ஊட்டிக் காத்ததற்கு, இந்த மொட்டுதான் - கணுக்களில் திரண்டு குருத்தல்ல என்று அடையாளம் காட்டுகிற மொட்டுக்கள்தான் வரவு; இது ரேஸ் நிறக் காசித்தும்பை, அடுக்கு இதழ், ரேசாப்பூ மாதிரி இருக்குமென்று சொன்னார்கள் வேணி, வலு ஆவலாக இது பூக்கப்போகும் நாளைப் பார்த்திருந்தான். இப்போது பூக்கும் நேரத்தில் அதை விட்டுப்போக வேண்டி வந்துவிட்டது. திரும்பி வரும் போது - வந்தால் - கருகித்தான் போயிருக்கும் - அதோடு இந்தப் பெயர் தெரியாத செடியும்.

பாதி முறிந்து, வெய்யிலில் வாடிப் போய்த் தெருக்கரையில் கிடந்த இதன் முனைபை, கத்தோராகி வரும்போது - ஒரு நாள் கண்டெடுத்து வந்தான். வெள்ளையும் பச்சையுமான பெரிய இலைகளை; நட்டதுதான் தாமதம். கிழமைக்கு ஒரு இலையாய் எறிந்து எழும்பிவிட்டது.

மீன்தொட்டி கூட வதறித்தான் விடும். ஒரு கப்பிஸ் குட்டியும் நாலு பிளேட்டிஸ் மாக ஐந்து மீன்கள்; கடந்த ஐந்து மாதமாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்து வருகிற மீன்கள் இந்த கப்பிஸ் குட்டி இங்கேயே - இந்த வீட்டில்தான் - பிறந்தது. இதன் தாய், ஒரு நாக - ஒரே நாளில் - மனமுள்

வென்று போட்ட பதினெட்டுக் குட்டிகளில் மிஞ்சி வாழ்கிற குட்டி அது. இந்த ஐந்து மாதமும் தாண்டி விட்டது: இனி, தப்புகிற பருவம். வால், வர்ணங்களாக மினுங்கத் தொடக்கிவிட்டது. கப்பிளில் வால்தான் அழகு - அதிலும் ஆன்மீன் - மயில் தோகையால் மின்னுகிற வால்:

பிளேட்டிஸ் அப்படியில்லை: முருக்கம் பூ நிறத்தில் பாதிவிரல் நிலத்தில் பளபளக்கும். பத்து ஆக இருந்தவை, போன முறை ஊருக்குப்போய் இரண்டு கிழமை நின்றவிட்டு வந்தபோது நாலாகிவிட்டிருந்தன:

திரும்பி வருகிறபோது - வந்தால் - 'தோட்டியின் தண்ணீரெல்லாம் வற்றி இதுகளெல்லாம் செத்துக் கருவாடாகி - உண்மையான கருவாடாகவே - ஆகியிருக்கும்:

இந்த நேரத்தில் மீனும் பூஞ்செடியும் சாகப்போகிறதுக்காகக் கவலைப்பட முடியாது என்று நன்றாக உணர முடிகிறது மனிதர்களே ஒன்றும் பத்துமாய் அங்கு மீனும் அநியாயமாய் வெட்டியும் சுட்டும் கொல்லப்படுவதாகச் சேதிகள் காதிஸ் விழும் போது!

பூச்சட்டிகள் மூன்றையும் மழை பெய்கிறபோது பிடிக்கக் கூடிய இடமாக - வெய்யில் கருக்காதபடி - பல்கணியில் தோதான இடம்பார்த்து வைத்தான். பெய்கிறபோது நனைந்து கொள்ளட்டும். மீன் தொட்டியை, விங்க்கில் குழாய்க்குக் கீழேவைத்து தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக விழும் படி குழாயை மெல்ல இளக்கி விட்டான்.

இந்த அவதியில், இவற்றுடன் இவ்வளவு நேரம் மனைக்கெட்டதே பெரிது. கதவுகளிரண்டையும் அவசரமாகப் பூட்டித்தள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். வெளியே எடுத்து வைத்திருந்த அந்தக் காட்போட் பெட்டியையும் சூட்டேஸையும் தூக்கிக் கொண்டு கீழே இறங்கினார்கள்; வானம் வெவிறத் தொடங்கியிருந்தது.

6

சாம்பன் வந்து, கீழே வீட்டுக்காரருடன் பேசிக் கொண்டு நின்றான்.

5

முதலில் இறங்கிய வேணியைக் கண்டதும், வீட்டுக்காரரின் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

“நீர், இதிலே நில்லும்...” என்று வேணியிடம் சொல்லிவிட்டு, சாம்பன் பார்த்து,

“... போவமா?” என்று.

“ரக்ஷிதானே?” என்றார் வீட்டுக்காரர்.

“அது சரியான ஆபத்தெல்லா? ரக்ஷிக்காரனை எப்பிடி நம்புகிறது?” என்றார், அவர் மனைவி.

“பஸ்ஸினை போறது இன்னும் ஆபத்து: நாங்கள் இரண்டுபேர் ஆம்பினைகள் இருக்கிறந்தானே...” சாம்பன் சொன்னான்.

இவர்கள் வீடிருந்த ஒழுங்கையிலிருந்து தெருவுக்கு வந்தபோது இன்னும் தெருவிளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. முடக்கில் இரண்டு ஆமிக்காரர்கள் துவக்குகளுடன் நின்றார்கள். இவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். அப்பாவித் தமிழர்கள் என்பது பட்டிருக்கும். நெருங்கித் தாண்டியபோது, உயரமாய் முறுக்கு மீசையுடன் நின்றவன் இவனைப் பார்த்து மெல்லப் புன்னகை செய்தான். நேற்றுப் பகல் இதே இடத்தில் நின்ற ஸென்ட்ரி, இரண்டு மூன்று தடவை ஆளை ஆள் பார்த்திருந்தார்கள். பதிலுக்குப் புன்னகைத்தான்.

“இந்த ஆளும் சிங்கள ஆள்தானே” என்ற எண்ணம் வந்தபோது,

“என்ன, கூட்டாளியா...” என்று சாம்பன் சிரித்தான்.

ஐம்பது மார்தள்ளி, தபாற் கந்தோரடியில் இன்னும் இரண்டு ஆமிக்காரர்கள் இதேபோல நின்றார்கள். இந்த இடத்தில் தமிழர் வீடுகள் அதிகம்.

வழக்கமாக ரக்ஷிகள் நிற்கும் இடத்தில் ஒன்றையும் காணவில்லை.

“தியேட்டருக்கு முன்னாளை பாப்பம்...” என்று.

பேப்பர் கடையிலிருந்தும், பால் வாங்கிக் கொண்டும் போன ஒன்றிரண்டு பேர்.

இவர்களை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள்:

“இவர்கள், எங்களைப் பாக்கிற மரதினைப் பாரடா...?” என்றான் சாம்பன்.

“இப்ப கொஞ்ச நாளா இப்பிடித்தாள் பாக்கிராங்கன்? வேடிக்கை பாக்கிறவை, நக்கலாப் பாக்கிறவை, அநுதாபத்தோட பாக்கிறவை, துணிஞ்சு தெருவிலே போனாருங்கே. எண்டு ஆச்சரியத்தோட பாக்கிறவை - எல்லாரும் இருக்கினம்...”

தியேட்டருக்கு முன்னால் ஒரு ரக்ஷி தான் நின்றுது: தூரத்திலிருந்து நோட்

டம் விட்டபோதே, ட்ரைவர் திருப்தி யளிப்பவனாக இவர்கள் விரும்பியதுபோல் வயதானவனாக, அமைதியானவனாகத் தெரியவில்லை.

‘முறடன்’ போலத்தான் இருந்தான்? ‘வேற வழியில்லை...’ அவனிடம் போனார்கள்.

7

காலி வீதியில் ரக்ஷி ஏறியபோது - மற்ற எல்லாத் தமிழ்க் கடைகளையும் போலவே - எதிரே ‘வேல்முருகன் கஃபே’ பூட்டிக் கிடந்தது:

இரு கவிதைகள்:

உயிர் தரித்தல்

— உதயன்

அன்றும் அப்படியே வாக்குப் பொறிக்கிகளின் தேர்தல் கேளிக்கைகள் வீரப்பேச்சுக்கள் ஆரவாரங்கள் சவால்களில் சலிப்புற்றி ருந்தேன

வேளைக்கே நித்திரை வந்தது, விதியில் திடீரென அசாதாரண இரைச் சல்கள்

நித்திரை நிலை கொள்ளவில்லை விதிக்கு வந்து வாசலில் நின்று பார்த்தேன் ‘திரு...திரு...வென சனக்கூட்டம் சங்கேயோ ஓடி மறைகின்றனர் பீதியில் இருவர், விதியில் பேசிச் செல்கின்றனர்.

“தேர்தல் கூட்டம் குழம்பிப் போச்சு... பொலிஸ்காரர் சுடுபட்டிறுங்க...” என்னுள் எதுவோ,

குரல் வைத்தமுதது ‘நாளை என்னவோ நடக்கப் போகுது! நாளை என்னவோ நடக்கப் போகுது!’ ஆகஸ்ட் 77,

அடுத்த வந்த நாட்கள் தேர்தல் முடிந்ததும் தெருவெல்லாம் நாய்கள் போல் சதை சிதறி... குருதிச் சேற்றில் தமிழர் உடல் தகனமான நினைவுகள் வதைத்திட்டது, நித்திரை வரவில்லை...

அதிகார வகுப்பினர் அமர்ந்திருந்து, அரசு செய்யும் அமைப்பு அசைந்து விடாது, பாதுகாக்கும், பாதுகாவலர், சிலர் உயிர், எத்தனை தமிழர் உயிர்களை விடக் கேட்கும்! என்னுள் எதுவோ

குரல் வைத்தமுதது! நித்திரை நினைவுகளில் சமைந்தது புலர்ந்தது

புதிய அதிகாரி, புலர்ந்தபின் சேதிகள் தெரியவந்தது...

புதிய குருதிகள் தெருவில் சிந்தின...

உயிர்கள், உயிர்கள்

உயிர்கள் போனதன் பிறவும்

வீடுகள் வாசல்கள், கடைகள், நூல் நிலையம்

வெந்து கருகிக் கிடந்தன:

வள்ளுவன் தலை சரிந்து கிடந்தது...

‘தார்மிக’க் காந்தியின் கரங்கள்

‘தர்மஸ்டர்களை’ ஒடித்திருந்தனர்

நெருப்புப் புழுதிகளில்...

கனத்த சப்பாத்துக்களின் காடிச்சுவடுகள் காக்கி உடைகளில் பேரவைகள் தரித்து துப்பாக்கிச் சனியன்கள் தோழுகளில் அழுத்த

விறைப்பாக வீதிகளில், நடந்து திரிந்தனர் அகப்பட்டவற்றை

அள்ளி எடுத்து குவித்து மறைத்தனர்

அந்நியர் படை நடத்தி,

அழிந்து, அழகு குலைந்த நகர் போல்

எந்தனை கனவுகள் எதிர்பார்ப்புகள்

போன செவ்வாய்கிழமை, இந்த இடத்தில் தான் இந்தக் கலம்பகச் சேதி முதலில் காசில் விழுந்தது.

நிச்சிந்தையாய் புத்தகக் கடைக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பியபோது பிரேம ராஜன் எதிர்ப்பட்டான். ஆனச் சந்தித்து இரண்டு வருடமாவது இருக்கும். 'வேல் முருகன் கஃபே! முன்னால் யாருடனோ பேசிக்கொண்டு நின்றவன் இவனைக் கண்டதும் ஓடிவந்து, ஸீரியலான - மெல்லிய குரலில்; "யாழ்ப்பாணமெல்லாம் பெரிய கலாட்டாவாம் ஐஸே." பொலீஸ்காரருக்கும் சனங்களுக்கும் சண்டையாம்..." என்றுன்:

எம்முள்ளும் புதைந்தே போனது உயிர் தரித்திட உணவு, உச்ச விலை, ஊதிய உயாவு, போரிட விதியில், உயிர் வாழும் உரிமை பறித்தனர் உரிமை இழந்தபின் உயிர் தரித்தல் ஏது...!

துறவியும் நாங்களும்

— வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

சோழகக் காற்று ஒலமிட்டோட தலைகளைப் பிடித்துக் கொள்ளும் தூரத்துப் பணிகளின் பின்புறமாக அடிவானம் சிவந்து கிடந்தது. ஆவேசம் கொண்ட சறுத்தக்கடலில் அலைகள் முழுகி முஷ்டியை உயர்த்தினது சாம்பல் மேடாய் சிறுகாற்றுக்கே அலைப்புண்ட யாழ்ப்பாணத்தில் சுவர்களைத் தாமே காத்தவர் போல நிமிர்ந்து நடந்தனர் படைவீரர்கள். கண்ணீர் மீதும் வியர்வையின் மீதும் கரியும் சாம்பலும் படிந்து கறுத்த ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயிரம் முகங்கள். அக்கினி குமுறும் எரிமலை போன்று எத்தனை கண்கள் எத்தனை சபதம்: யாழ்ப்பாணத்து பொது நூலகத்தை எரித்ததன் கரியை எமது முகங்களில் பூசிவிட்டது பெருஞ்சாதனை போல் காவல் நிலைய முன்றலில் பரந்த விளையாட்டரங்கில் பிசாசுகள் கூத்திடும்:

திடுக்கிட்டுப்போய், "ஏன்? எப்படி உண்மையா?...!" என்றவன், அதே வேகத்தில் தொடர்ந்து, "...அப்படியெண்டா, இனி அது ஒரு கொம்புனல்ரேன் எடுக்காமலிருக்க வேணுமே!" என்றான்:

மாக்கற்றையும் எரிச்சு, இரண்டு மூண்டு பேரைச் சுட்டும் பேர்ட்டார்களாம். "

"இது எப்ப நடந்தது? "

"நேற்றும் இன்றுமாம்...! நான் இப்ப பின்னேரம் ஒரு 'டறங்க்கோல்' எடுத்தான் - ஒரு விஷயமாய், அப்பதான் இது தெரிஞ்சது! "

"உம்மட குடும்பம் எங்கை? "

இலங்கையில் தமிழராய் பிறந்தனம் என்பதே எங்கள் மீது குற்றச் சாட்டு. பாலைவனத்தில் இயற்கையை வென்று வியர்வையும் சோறும் உண்ணுமென் சகோதரர் மலையே வரினும் தலையே சுமவென நிமிர்ந்திடும் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்தார் நசுக்கப்பட்ட புழுக்களைப் போல திசையறியாது திகைத்தனர் எங்கும் துறவியான தாவிதடிகளே இனியுமோர் இருப்போ இழிந்துபோய் என்று

வாழ்வைத் தூக்கி எறிந்தனர் ஐயன்; நாளையோர் நாளில் ரோம் நகர் எரிகையில் பிடில் வாசித்த நீரோமன்னன் மரகத்தின் வாசலில் மாண்பு மிகுந்த ஒருவனின் முகத்தில் அருவருப்போடு காறி உமிழ்வான். தேர்தலை வென்றிட நகர்களை எரித்து பிடில் வாசித்தவன் அவனைத்தவிர எவன் உள்ள மனிதருள்; சோழகக் காற்று விடை பெறுகின்றது, இன்றுகாலை வாடையும் மழையும் எட்டிப்பார்த்தன. மீண்டும் பறவைகள் பூக்கள் உயிர்த்தன; கூழக்கடாக்களும் தாராக்கிளையும்தான் தொடுவான் வளம்பில் தென்படுகின்றன; கடல்கள் மீண்டும் அமைதி கொண்டது. இலங்கையில் தமிழராய் பிறந்த

காரணத்தால் எங்கள் வாழ்வில் இன்னமும் கண்ணீர்; எங்கள் மண்ணில் இன்னமும் நெருப்பு;

“யாழ்ப்பாணத்திலைதான்... உம்மடை?”

“...இங்கதான் அதுதான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கு...” என்றவன் தொடர்ந்து.

“...ஆ! பயந்து என்ன செய்கிறது! எத்தனை ஆயிரம் குழந்தைகுட்டியள், வயது போனதுகள், சுகமில்லாததுகள் எல்லாம் இஞ்சஇருக்கு! நாங்களேன் பயப்படுவான்?” என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்துவதுபோலக் கூறினான்.

இப்படித்தான் அவனும் போனமாதம் சொன்னான்.

தேர்தல் அமளிகளுடனேயே ஒரு குழப்பத்தைப் பலபேர் எதிர்பார்த்துப் பயந்திருந்தார்கள்.

வாரும், உம்மையாவது யாழ்ப்பாணத்திலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டு நான் திரும்பி வந்துநிற்கிறேன்...” என்றபோது, வேணி மறுத்து விட்டாள்.

“உப்பிடிப் பயந்து என்ன செய்யிறது! கொழும்பிலை எத்தனை ஆயிரந் தமிழர் இருக்கினம்... எல்லாருக்கும் வாறவிதமானே எங்களுக்கு!”

அந்தக் குழப்பம் இப்போது ஒரு மாதம் பிந்தித் தொடங்கியிருக்கிறது போலத் தெரிகிறது. கொழும்பிலை இருக்கிற, எத்தனை ஆயிரந் தமிழருக்கு மட்டுமன்றி இலங்கையிலே இருக்கிற எல்லாத் தமிழர்களுக்குமே அமைதி போய் விடலாம்...

இந்த நேரம் பார்த்து - கையில் அரும் பொட்டாகக் கிடந்த காசில் - பதினைந்து ரூபாய்க்குப் புத்தகம் வாங்கியிருக்கக் கூடாது என்று பட்டது.

8

“பாத்திரா? பீற்றேஸ் கொலிஜ் அகதி முகாம்...” - சாம்பன்; தன் மனைவிக்கும் காட்டினான்.

அது தாண்டுவதற்குள் கதிரேசன் கோவில் முகாம் வந்துவிட்டது.

“இப்ப எல்லாமாக எத்தனை முகாம்கள் இருக்கு” வேணி கேட்டாள்?.

“நாலு...” என்றான் இவன்.

“...முதல் தொடங்கியது உறிண்டுக் கொலிஜ், பிறகு கதிரேசன் கோயில். பிறகு கதிரேசன் மண்டபம், கடைசியா பீற்றேஸ் கொலிஜ்.”

“எல்லாத்தினையுமா சேர்த்து ஐயாயிரத்துக்கு மேலை அகதியள் இருக்கின மாம்.” என்றான் சாம்பன்.

கோயிலைத் தாண்டும்போது, வேணியும் சாம்பனின் மனைவியும் குனிந்து கும்பிட்டார்கள்.

கதைப்பராக்கில், ட்றைவரைக் கவனிப்பதை விட்டுவிடக்கூடாது என்று தனக்குள் ரூபகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“இத்தனைபேரையும் கப்பலிலைதானே யாழ்ப்பாணம் அனுப்பப்போகினம்?...” என்று சாம்பனின் மனைவி கேட்டாள்.

“பிள்ளையும்தான் போயினம்...”

இன்னும் ஆக்கள் வந்தபடிதான் இருக்கு... பீற்றேஸ் கொலிஜ் நிரம்பின, அடுத்த முகாம் திறக்க ஆயத்தமாயிருக்கினம்...”

பெண்களின் பதட்டம் குறைந்திருப்பது போலப்பட்டது சாம்பனின் மனைவியும் வேணியும் பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

“நீங்கள் ஏன் அகதி முகாங்குப் போகவேணும்?” என்று அன்றைக்குக் கேட்டவன், அந்த நாயக்க, ஒரு கிரிப்புடன் கேட்டான்.

திங்கட்கிழமை பகல் கந்தோருக்குப் போனபோதே, அந்த வித்தியாசம் - மன திறப்பட்டது. பிரதமரின் பேச்சை வெள்ளி இரவு நேடியோவில் கேட்டபோது ஏற்பட்ட பய உணர்வு இப்போதும் வந்தது போல - கோபாலின் மேசையை சுற்றி எட்டுப்பத்துப்பேர், மதநுவரவின் மேசையைச் சுற்றி மீதப்பேர் என்று நின்றார்கள். இவனை ஒருவரும் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. சிங்கள நண்பர்கள் எல்லாரும் தலையைக் கண்டதும் ஓடிவந்து விசாரிப்பார்கள் என யோசித்திருந்தான் ஆனால், அவர்கள் எல்லோரும் மதநுவரவின் மேசையைச் சுற்றி நின்றபடி பேசிக்

கொண்டிருந்தார்கள்: கண்டபிறகும் கூட வெகு சாதாரணமாய்க் கதையைத் தொடர்ந்தார்கள். அப்போதுதான் அது-அந்த ஏமாற்றம், வெறுமை, பயம் - மனதில் உறைத்தது.

மணிபத்தாகியிருந்தாலும்கூட ரெஜிஸ்டர் மூடப்படாமல் இருந்தது. எட்டு மணி போட்டுக் கையெழுத்து வைத்தான். வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டபோதே ஒன்பதரை-வழக்கமான நேரத்திலும் இரண்டு மணித்தியாலம் பிந்தி, தொடர்ச்சியாய் முப்பத்தாறு மணி நேரம் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலிலிருந்து முடிந்து மூன்று மணித்தியாலங்கூட ஆவதற்குள் வெளியே புறப்படுவது முட்டாள்தனம் - அதிலும் தமிழர்கள் ஆபத்தை எதிர்நோக்குகையில்: வேண்டுமென்றே பிந்திப் புறப்பட்டான்.

கோபாலின் பேசையடிக்குப் போன போது, “கப்பல் போகுதாம்! ... போகேல் லையே?” என்றான், சிவஞானம். “பகிடி விடாதையுங்கோ... உண்மையாகக் கப்பலிலைதான் போகப்போறம் எல்லாரும்...”

“பகிடி இல்லை, உண்மையாத்தான்” என்றான் கந்தசாமி. அது செய்தியாகத் தானிருந்தது.

“மூண்டு கப்பல்” ஒழுங்கு படுத்தியிருக்காம்...”

“உறிண்டுக் கொலிஜ், மிஷன் ஹோல்-இரண்டிடத்திலையும் முகாம் திறந்து ஆயிரம் பேருக்கு மேலை வந்திருக்கினமாம்...”

சேதிகள் தொடர்ந்தன.

இவ்வளவும் எப்போ நடந்தன? இவர்கள் எப்படி அறிந்தார்கள்? உலகம் தன்னைத்தனியே விட்டு முன்னேபோய்விட்டதைப் போல உணர்ந்தான்...

முழு விபரமும் கேட்டறியப் பதினேந்து நிமிஷமானது.

நுகேகோடை, கிரிலப்பனை, இரத்தம் லானை போன்ற இடங்களிலிருந்து நேற்றைக்கே ஆமிக்காரர் ஆட்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து காம்பீரில் விட்டுவிட்டார்கள்.

“இன்னும் சனம் வந்தபடி இருக்கு...” என்றான் சிவஞானம்.

6

“அடுத்தது வெவ்ளவத்தைதான்...” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சாம்பன்; கலவரம், கலந்த சிரிப்பு.

மதறுவரவின் மேசையைக் காட்டி இவன் கேட்டான்:

“இவர்களொருதரும் வந்து உங்களை ஒண்டுங் கேக்கேல்லையே?”

“ம் ஹும்!”

“ஒருத்தரையு?”

“இல்லை...”

“இருக்கிறீங்களா - செத்தீங்களா? ஆராவது அடிக்க வந்தாங்களா? வீட்டுக்குக் கல்லெறிஞ்சாங்களா? - பயப் படுறீங்களா - என்று கூட?”

-ரக்ஸி திடீரென்று வேகம் குறைவது போலிருந்தது. திடுக்கிட்டு உஷாரானான்.

9

பம்பலப்பிட்டி சந்தி வந்துகொண்டிருந்தது. சாம்பனைப் பார்த்தான். அவன் நேரே பார்த்துக்கொண்டிராமல், அரைவாசி திரும்பி, ட்றைவரும் பின் ஸீற்றில் உள்ளவர்களும் தன் பார்வையில் வீழக் கூடிய விதமாக ஒரு கோணத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். சாம்பன் கவனமாகத்தானிருக்கிறான்.

ரக்ஸியில்தான் ஸ்ரேசனுக்குப் போவது என்று திரமானித்தபோதே, ஒரு ஆள் ட்றைவருக்குப் பக்கத்திலும் மற்றவன் நேரே பின்னாலும் எச்சரிக்கையாய் இருந்து கொள்ள வேண்டுமென்று யோசித்திருந்தார்கள். ரக்ஸியில் ஏறி, முதலில் சாம்பன் வீட்டுக்குப் போய் அவன் மனைவியையும் பிறகு வந்து வேணியையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டபோது அது சரியாயிருந்தது.

“என்ன?” என்பதாகப் புருவத்தை நெறித்தான். “ஒன்றுமில்லை என்று சாம்பன் சமிக்ஞை காட்டினான்: பெண்களிருவரும் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், தெரு அமைதியாய்க் கிடந்தது; அசாதாரணமான அமைதி: சந்தியில் சின்னல் விளக்குகள் எரியாமல் நின்றன.

இந்த இடத்தில் நின்று இடித்துத் தவிளிக் கொண்டு ஏறிய கட்டந்தான்

அன்று ஒப்பீஸுக்குப் போனபோது பதட்டத்தைத் தந்தது. கொழும்பில் வாழ்ந்த இந்தப் பத்து வருடத்திலும் இப்படி ஒரு கூட்டத்தை இந்த இடத்தில் அந்த நேரத்தில் பார்த்தது அதுதான் முதல் தடவை. ஆனால் அது கந்தோருக்குப் போகிற சனந்தான். பஸ்கள் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தன.

அந்த நெரிசலில் நிற்கவே பயமாயிருந்தது; தப்பித்தவறி யாருடனாவது மோதிக் கொண்டால், மிதித்துக் கொண்டால், இதுதான் சாட்டென்று பஸ்ஸுக்குள்ளேயே வைத்து மொங்கிவிடக்கூடும் என்றுபட்டது. மூச்சைப்பிடித்துக் கொண்டு பத்திரமாக நின்றான்; தமிழ் முகங்களாக அல்லது தெரிந்த முகங்களாகத் தன்னும் ஒன்றையும் காணவில்லை.

பஸ் தும்முல்லை சந்தியில் பென்னும் பெரிய வெள்ளைப் புத்தர் சிலையைத் தாண்டியபோது சிலபேர் பயபக்தியாக எழும்பிவிட்டுக் குந்தினார்கள்.

அன்றைக்குக் கந்தோரும் வழமைக்கு மாறாகத்தானிருந்தது. பதினேரு மணிக்குப் பிறகு கோபாலின் மேசையைச் சுற்றி நின்ற எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போக வெளிக்கிட்டபோது, “நாளைக்கு என்ன மாதிரி?” என்று கேட்டான் சத்தியசேன்.

“நிலைமையைப் பொறுத்து வருவம்...”

“இருக்கிறமோ, சாகிறமோ...?”

அப்போதுதான் அத்தநாயக்க வந்தான். “என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” இந்தக் கேள்வியே சரியில்லை.

“எப்படி, உங்கள் பக்கம்?” -சாம்பன் அத்தநாயக்காவைக் கேட்டான்.

“எங்கள் பக்கம் ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் தமிழர்களைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றுவோம். ஒருதருக்கும் ஒரு அடி கூட விழாது! - ஆனால் எல்லோரும் பயந்து போய்விட்டார்கள்... - அத்தநாயக்க சரிந்தான்.

அவனிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதற்காகச் சாம்பன் வருந்துவதுபோலத் தெரிந்தது.

“அத்தநாயக்க, இவனிடம் திரும்பிக் கேட்டான்.

“என்ன கிருஷ்ணன்? பேசாமலிருக்கிறாய்...”

“ஒன்றுமில்லை...”

“இன்றுதான் சவ அடக்கம்...” அத்தநாயக்க சொன்னான்...”

“யாருடையது?”

“யாழ்ப்பாணத்தில் கொல்லப்பட்ட சிங்கள ஆளுடையது” “அங்கே யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களவர் ஒருவரும் கொல்லப்படவில்லை. தமிழர்தான் மூன்றுபேர் செத்தார்கள்...”

“பொய் சொல்லவேணும்...” - அத்தநாயக்க அரைகுறைத் தமிழில் உறுக்கிச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு பழையபடி இக்கிளியில் சொன்னான்.

“...எங்களுக்கு எல்லாந் தெரியும், ஆனால் நாங்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டோம். உங்களைப் பாதுகாப்போம்.”

“வீண் வந்ததிகளைத் தயவு செய்து நம்பவேண்டாம்”

“நீங்கள் ஏன் தனிநாடு கேட்கிறீர்கள்?”

“... அது வேறுகதை... தனிநாடு கேட்டதற்கும் இந்தக் கலவரங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிசுக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட கோளாறு இனக்கலவரமாகி இந்தளவுக்கு வந்திருக்கிறது... முன்பு பேரதெனியா விலோ, புத்தளத்திலோ நடந்த கலவரங்களைப் போலத்தான் இதுவும்...”

10

“ரக்ஷி” சட்டென்று நின்றது. கிருஷ்ணன் திடுக்கிட்டான். இதயம் படபடத்தது. வயிற்றுக்குள் புகைந்தது. முன்கீறில் கையை வைத்து உஷாரானான்.

“என்னது?”

சாம்பன் முற்றாக ட்றைவர் பக்கத்திரும்பினான்.

“டிக்கி மூடி கழன்றுவிட்டது, மாத்யா...” - ட்றைவர் இறங்கினான். சாம்பனுக்குத் தைவத் திறந்தான்.

“நீ இறங்காமல் இருந்து கொள்...”

“தலையைத் திருப்பி கண்ணாடிக்குள்ளாய் பார்த்தபடி, உண்மையாய்த் தான் டிக்கி கழண்டிருக்கு, பயப்படாதை யுங்கோ...” என்றான் கிருஷ்ணன். பெண்கள் பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

சாம்பன் கதவருகில் வந்து, “டிக்கி தான்...” என்ற போதே டக்கு டக் கென்று திருப்பித் திருப்பி டிக்கிக் கதவை அடிக்குஞ் சப்தங் கேட்டது.

பிறகு ட்றைவர் வந்தான்;

“இப்ப சரி”

பெரிதாகப் பெருமூச்சு வந்தது;

கொஞ்சத் தூரம் போனதும்,

“இந்த ஆள் ‘ஐயா’ என்டதைக் கவனிச்சியா?”—என்று கிருஷ்ணன் கேட்டான்

“எப்ப?” சாம்பனுக்குப் புரியவில்லை.

“டிக்கி மூடி சுழண்டு போச்சு, ஐயா! எண்டானே...”

“நான் கவனிக்கேல்லை...”

“இந்த நேரத்திலும் இப்பிடிச் சொன்னது, எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருக்கு... வாய்ப்பழக்கமாயிருக்கும்...” சாம்பனும் பெண்களும் மெல்வச் சிரித்தார்கள்.

சேமிப்பு வங்கி, பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸில், ஒபரோய்—என்று ஒவ்வொன்றாகப் பின்னால் ஓடின...அந்த வங்கியில் கிருஷ்ணனுக்குக் கணக்கு இருந்தது. பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸில் லைப்ரரியில் அவன் மெம்பர்—நல்ல காலமாக இப்போது புத்தகம் ஒன்றும் இரவல் வாங்கியிருக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து நண்பரொருவர் வந்து நின்ற போதுதான், ஒபரோய்க்குள் முதன் முதலில் போகச் சந்தர்ப்பங்கிட்டிற்று. அன்பிற்குரிய அந்த நண்பரின் நினைவும், அந்த மாளிகையின் நினைவும் ஒன்றுகிவிட்டிருந்தன—அவரை நினைத்தால் அதுவும், அதை நினைத்தால் அவரும் நினைவுக்கு வருகிற மாதிரி.

கோல்ஃபேஸின் குளிர்காற்று முகத்திலடித்தது. துறைமுகப்பக்கமாக நாலேந்து பல்கள் தெரிந்தன. கடல் அமைதியாய்

விரிந்து கிடந்தது: “உந்தக்க பல்களிலை தான் எங்கட ஆக்களை அனுப்பு வினமோ?” என்றான் சாம்பன்.

“இருக்கும்...”

‘சிலிங்கோ’ உச்சி, ஆகாசக்கடை, பாராளுமன்றக்கட்டிடம், செக்ரடேரியட்... ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தொடர்பிருந்தது—ஒவ்வொரு நினைவிருந்தது...

இனிமேல் வாழ்க்கையில் இவற்றைக் காணுகிற சந்தர்ப்பமே இல்லாமற் போகலாம்.....

11

ரக்ஸியிலிருந்து இறங்கியபோது, ஒரு கண்டத்திலிருந்து தபிய உணர்வு உண்டாயிற்று—நல்ல காலமாக ரக்ஸிக்காரன் எங்கும் கடத்திக் கொண்டு போய் விடவில்லை.

இறங்கி, பின்புறமாகச் சுற்றிக்கொண்டு மறிப்பக்கம் வந்த போது தான், குட்கேஸை மடியில் வைத்துக்கொண்டு வேணி இறங்க முடியாமல் தத்தளிப்பதைக் கண்டான். சாம்பனின் மனைவி இறங்கி விட்டிருந்தாள். கையைபூன்றி உள்ளே குனிந்து குட்கேஸை எடுத்தபோது, “ஐயோ...” என்று குமுறினாள்.

முன் கதவைச் சாம்பன் சாத்தியிருக்க வேண்டும். இடது கைச் சின்னி விரல் அறுந்து விழுந்தது போல வலித்தது. கதவைத் திறந்து கையை எடுத்த போது, விரல் நுனி சப்பளிந்து போய் இரத்தம் வடிந்தது.

“ஐயோ.....” என்றான் சாம்பனும், பதறிப்போய்,

“...ஸொறி, ஸொறி... நான் கவனிக்கேல்லை.”

“விரலைச் சூப்புக்கோ...” என்றாள், சாம்பனின் மனைவி.

வேணி ஓடிவந்து, கையைத் தூக்கி விரலை வருடினாள். தெறிப்பது போல வலித்தது. டிக்கி மூடியோடு போராடிக் கொண்டிருந்த ட்றைவரும் ஓடி வந்தான்.

“என்ன மாததயா?... ‘என்றவன், ‘... அனே’” என்றான்.

தனது ஷேட் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்த வேஞ்சியை எடுத்து இரண்டாகக் கிழித்துக் கெண்டு, முன்றுநிறை தெருக்களையுந்தாண்டி, முன்னால் தெரிந்த கடைகளை நோக்கி ஓடினான்.

குப்பச் குப்ப இரத்தம் வாய்புளித்தது, கிருஷ்ணனுக்கு அவன் பொக்கற்றுக்குள் இருந்த கைக்குட்டையை இழுத்து, காயத்தின் மேல் பொத்தினான் வேணி.

ட்றைவர் திரும்பி வந்த போது, கிழித்த பாதி வேஞ்சி தண்ணீரில் நனைத்திருந்தது. கையைப் பிடித்திழுத்து, கைக்குட்டையை எடுத்துவிட்டு, அந்த ஈரத்தினியை இறுகச் சுற்றினான். குளிர்ச்சியில் வலி குறைந்தது.

“இனி இரத்தம் நின்றிடும்...” என்று ட்றைவர், சுற்றி முடித்ததும்.
“... பயப்படாதையுங்க மாத்தயா, சின்னக் காயந்தான்” — அவன் புன்னகைத்தான்.

இருபது ரூபாய் கேட்டான். ஆளுக்குப் பத்தாய் அவனும் சாம்பனும் கொடுத்தார்கள். ஏதோ நினைத்தவனாய், உடனேயே பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு, இன்னொரு ஐந்து ரூபாயையும் எடுத்தான் கிருஷ்ணன். “வேண்டாம் மாத்தயா, கூடுதலாக வாங்கிறது சரியில்லை...” — அந்த மனிதனை கதவைத் திறந்து தள்ளிற்றில் குந்தினான். “நான் போறன்... பத்திரமாய்ப் போய் வாங்கோ...”

“வாருமன்...” என்று வேணி கூப்பிடும் வரையில், அந்த ரக்ஷி போன திசையைப் பார்த்தவாறு நின்றான் கிருஷ்ணன். “ஒரு உண்மையான மனுசன்” என்றான் சாம்பன் நெகிழ்ந்து போய்.

போய் ரிக்கற் கியூவில் நின்றார்கள்.

12

திரும்பிப் போய் அகதிமுகாமில் நின்று, கப்பலில் அல்லது பிளேனில் போகலாமா என்ற எண்ணம் திரும்பவும் ஒரு கணம் வந்தது. வேணியைப் பார்த்தான்; அவன், எல்லாவற்றையும் இவன் கையில் ஒப்படைத்துவிட்ட நிம்மதியோடு — எது

நடந்தாலும் இருவருக்குந்தானே என்ற நிதானமாயிருக்கலாம் — சாம்பனின் மனைவி சொன்ன எதையோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். என்றாலும் முகம் மாறித்தானிருந்தது: உள்ளுறைந்த பயத்தின் வெளிப்பாடான வெளிதல் — சாம்பனின் முகமும் அவன் மனைவியின் முகமும் அப்படித்தானிருந்தன. தன்முகமும் அப்படித்தானிருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டான்.

அரைவாசியில் மனதைக் குழப்பி, முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கக்கூடாது என்றுபட்டது. வருவது வரட்டும் என்று வந்தாயிற்று — இரண்டு மூன்று நாட்களாக யோசித்து யோசித்து எடுத்த முடிவு, இனிக் குழப்ப வேண்டாம்.

இருந்திருந்துவிட்டு நினைக்கும்போது இதெல்லாம் — இந்த ஐந்தாறு நாட்களாக நடப்பதெல்லாம் — ஏதோ திடீரென வந்து கவிந்த இருள் போல உணரமுடிகிறது: தார்லி வித்தாச்சியின், ‘எம்ர்ஜென்ஸி — 58’ என்ற புத்தகத்தைப் படித்தபோது, கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூடப் பயமாயிருந்த விஷயங்களெல்லாம் இப்போது தன்னைச் சுற்றி உண்மையாகவே, மீண்டும் — இடையில் ஒரு இருபதுவருடம் — நடக்கின்றது என்பதை நம்பமுடியாமலிருந்தது.

கிருஷ்ணன் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான். ஆறேகால்: ரயில் இன்னமும் மேடைக்கு வரவில்லை. ஸ்ரேசன் வழமைபோல இருப்பதாகத் தான் பட்டது — அதிகரிக்கப் பட்டிருந்த காவலைத்தவிர.

ரிக்கற்றுக்களை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போனபோது யாழ்ப்பாண ரயிலுக்கு எதிர் பார்த்ததிலும் அதிகமான சூம்பல் நிற்பதை உணரமுடிந்தது: வழக்கமான ஒரு பயணத்தின் போது எரிச்சலையும் பயத்தையும் தந்திருக்கக்கூடிய இந்த நெரிசல் இன்றைக்கு ஒரு ஆறுதலாயிருந்தது.

“இவ்வளவு கிறவுட் இருக்கு மெண்டு நான் நினைக்கேல்லை...” என்று சாம்பன் வியப்புடன் சொன்னான்.

“உறலோ... கிருஷ்ணன்...” — யாரோ முதுகில் தட்டினார்கள்: திரும்பிப் பார்த்தான். ஜெயதேவன்.

“உறவோ...” என்று, பதிலுக்கு:
“...என்ன பயணமா?...”

“ம்!...” என்று சொல்லி ஜெயதேவன் சிரித்தான்;

“...கப்பலிலே சந்திப்பம் என்று அண்டைக்குச் சொல்லிப்போட்டுப் போனன்... இண்டைக்கு ரயிலிலே சந்திக்கிறம்...” கிருஷ்ணனும் சிரித்தான் கசந்து.

“ஃபமிலி?”

“அந்தா, அதிலே நிக்கினம்... நான் உங்களைக் கண்டிட்டுத்தான் வந்தனன்: போய், அவயனை இதிலே கூட்டிக் கொண்டு வரட்டா... எல்லாரும் ஒண்டாயிருந்து ஆளுக்காள் துணையாய்ப் போயிடலாம்...”

“ஓமாம், அதுதான் நல்லது...”

“இவர், உன் ஃபிரண்டா?” ...
ஜெயதேவன் திரும்பியதும் சாம்பன் கேட்டான்:

“கிளாஸ்மேற்... கனகாலம் - ஒண்டாய்ப்படிச்சவர். இப்ப, இங்கதான் வேலை செய்யிறார்...”

13

ஜெயதேவனை முந்தநாளும் - செவ்வாய்க்கிழமை, கலம்பகந் தொடங்கிய பிறகு கந்தோருக்குப் போன இரண்டாவது நாள்-சந்தித்திருந்தான். பஸ்ஹோல்ற்றுக்கு வந்தபோது வழமையான கியூவில் கால்வாசிகூட இல்லை.

“இவையன் பாவம் - பயந்து பொட்டுக்கூட வைக்காமல் போகினம்...” -வெறுநெற்றியும் பயக்களை படர்ந்த முகமுமாய் முன்னால் நின்ற இரு பெண்களையும் காட்டிச் சொன்னான் ஜெயதேவன். தமிழ்ப் பெண்கள்.

“இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகாமல் நின்டா என்ன குறைஞ்சு போகும்?”
“என்று கிருஷ்ணன், தொடர்ந்து, ‘பாவம், என்ன நிர்ப்பந்தமோ?’ என்றுன்:

“அங்கை பார்த்திரா?...” - எதிர்ச் சாரியில் ஒரு கடையின் கதவெல்லாம் எரிந்து கிடந்தது;

சனிக்கிழமை மத்தியானம் - ஊரடங்குச் சட்டம் அறிவிக்கப்பட்டவுடன் அலை

மோதிய சனத்திரளில் மூண்டியடித்து அவனும் அக்கடையில் சாமான் வாங்கியிருந்தான்.

“எப்ப நடந்தது?”

“முந்தநாளாம்!”

“முந்தநாளா?... ஊரடங்குச் சட்டம்?...” ஜெயதேவன் சிரித்தான். ஆறிருமையுடன் பயமும் அதில் கலந்திருந்தது:

நேற்றையிலும் பார்க்க இன்று கொஞ்சம் உசாராயிருந்தது. இனி எல்லாங்குறைந்து விடுமென்பது போல ஒரு உணர்ச்சி; ஜெயதேவனிடம் சொன்னான்.

“உதெல்லாம் சொல்லேலாது...” என்றுன்: அவன்.

கந்தோருக்குப் போனதும் முதல் வேலையாக அத்தநாயக்காவைத் தேடிப் போனான், வழமையான சிரிப்புடன் வரவேற்றான், அவன். அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கிருஷ்ணன் கேட்டான்.

“நேற்றிரவு ரேடியோ கேட்டாயா?”

“ஏன்?”

“யாழ்ப்பாணத்துப் பிக்கு என்ன சொன்னார்?”

அத்தநாயக்கா பிறகும் சிரித்தான்...

“ஏன் சிரிக்கிறாய் மச்சான்?” கிருஷ்ணனுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

அத்த நாயக்க சிரிக்கும்போது விமல் பெரேரா வந்தான்:

ஏன் “சிரிக்கிறாய்?” என்று அவனுடன் கேட்டான்:

“நேற்று இராத்திரி ரேடியோப் பேச்சைக் கேட்கவில்லையோ என்று கிருஷ்ணன் கேட்கிறான்...”

நேற்றிரவு அந்த ரேடியோப் பேச்சை - யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த ஒரு சிங்கள மகனுக்கும் எந்தவிதமான சிறு பாதிப்புகூட ஏற்படவில்லை என்று ஒரு பெளத்தகுரு சிங்கள மக்களுக்கு உறுதியாய்க் கூறி, வதந்திகளை நம்பி தமிழருக்கு ஹிம்சை செய்யவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்ட அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து அவன் நிம்மதி கொண்டிருந்தான்; வதந்திகள் ஒழிந்து உண்மை வெளிக்குமென: ஆனால்

இப்போது? "அதை நம்பச் சொல்கிறாயா?"

- அப்படி ஒரு நிம்மதி இருந்துவிட முடியாது என்பது போல் இவர்கள் கிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...

14

"ஆறையாகப் போகுது... இன்னும் கோபால் ஆக்களைக் காணலீ? - என்றான் சாம்பன்.

"வந்திருப்பாங்க... இந்தச் சனத்துக்கை எப்பிடிக்கண்டுபிடிக்கிறது..."

"நான் போய் ஒருக்கா தேடிக்கொண்டு வரட்டா? -"

"நீநில் - நான் போயிட்டு வாறது" கிருஷ்ணன் வேணியிடமும் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டான்.

தண்டவாளங்களுக்கு மேலால் மேடைகளைத் தொடுக்கிற பாலத்தில் ஏறினால். பழக்கமான படிகள். கோட்டை அலுவலகத்தில் வேலைசெய்த அந்த முன்னுண்டு காலமும் - அநேகமாகத் தினசரி சந்தித்து வந்த பாலம். ஒவ்வொரு மாதையும் ரயிலைப் பார்த்திருக்கையில் ஏறிநிற்பது இந்தப் பாலத்தில்தான். முழு ஸ்ரேஷ்டமே பார்வையில் படும், கூட்டமாய் தெரிகிற மனிதர்கள். உலகத்தில் ஒரு முழுமையான கிறு பின்னம் கீழே இயங்குவதைப் பார்த்திருப்பதில், காத்திருக்கிற அலுப்பே தெரியாது.

நாலாம் மேடைக்கு மேலே, பாலம் இறங்கத் தொடங்குகிற இடம். இரண்டு பக்கங்களிலும் படிகள். வலப்பக்க மூலையில் போய் நின்றான். கிராதி விளிம்பில் கைகளைப் பொறுக்க வைத்து, ஒற்றைக் காலைத் தூக்கிக் கம்பியில் ஊன்றி நின்று பார்த்தபோது, இப்போதும் அந்தக் காலந் திரும்பி விட்டாற்போலிருந்தது. இடையில் இத்தனை இடைவெளியா? ஐந்து வருடம் ஓடிவிட்டது என்பதை நம்பமுடியவில்லை.

வழுவழுத்த கைப்பிடிப் பலகையில் வெளிப்பக்க மூலையில் அப்போது ஒரு கிறு ஆணி இருந்தது. பார்க்க முடியாது.

ஆனால் கைகளுக்குத் தட்டுப்படும்: இப்போதும் - இன்னமும் - அது இருந்தது! நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் சந்திக்கிற நண்பனை விசாரிப்பதுபோல அதனை வருடிப் பார்த்தான். அதைக் கடைசித் தடவையாக ஸ்பரிசித்த நாளுக்கு இன்றைக்கு மிடையில் எத்தனை காரியங்கள் நடந்து விட்டன - கனவுபோல! இந்த ஆணிமட்டும், இந்த அசைகிற உலகில் - அதுவும் வினாடிக்குக் கோடி அசைவுகள் நடக்கிற இந்த ரயில்வே ஸ்ரேசனில் - அந்தப்படியே ஐந்து வருஷம் இருந்திருக்கிறது -

நேரே முன்னால் - கொஞ்சம் பதிவாக - தொங்கிய ஒலிபரப்பி கரகரக்கவும் அவனுக்கு கோபாலின் ஞாபகம் வந்தது.

இறங்கி, கூட்டத்தைப் பிளந்து நடந்த போது எதிரே ஓரிடத்தில் ஸோமாஸ் நின்று கொண்டிருந்தார். கூட, பெண்சாதி பிள்ளைகள்: கண்டதும், "என்ன கிருஷ்ணன், பயணமா?" என்றார்.

தலையாட்டியபடியே, நீங்களுமா? ... என்று கேட்டான்.

அவசரத்தில் சுருக்கமாகப் பேச்சை முடித்துவிட்டு நகர்ந்த போதுதான், "நீங்களுமா?" என்று கேட்டிருக்கக்கூடாது என்றுபட்டது. ஸோமாஸ், கொஞ்சம் அசாதாரணமான மனிதர், அரசியல் சமூகப் பிரக்ஞைகள் உள்ள மனிதர். தேசிய ஒருமைப்பாடு, ஒற்றுமை என்று பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்....

15

திடீரென்று கூட்டத்தில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது:

"ரயில் வருகுது..." என்றான் கோபால்.

"நாங்கள் முதல் ஏறி இடம் பிடிக்கிறம், நீங்கள் பிறகு ஆறுதலாக ஏறலாம்..." என்று கிருஷ்ணன் வேணியிடம் சொன்னான்.

"தங்களில் பிள்ளை - சனம் உன்னைக் குழந்தையோட இடிச்சு விழுத்திப் போடும்..." ஜெயதேவனின் தாய் பேரப்

பிள்ளையை தூக்கிவைத்திருந்த மருமகளைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டா.

ரயில் நிற்கு முன்பே தொப்புத் தொப்பென்று ஆட்கள் பாய்ந்தார்கள். இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு நுழைந்தார்கள். கிருஷ்ணனுக்கு முன்னால் இரண்டு ஸீற்றுகள் காலியாகக் கிடந்தன. எதில் குந்தலாம் என்று யோசிப்பதற்கிடையில் ஒரு ஆள் பாய்ந்து முன் ஸீற்றில் இருந்தான். மற்றத்தில் இருக்கப்போன கிருஷ்ணனிடம் அவன் கத்தினான்.

“இவ்வளவும் எங்களுக்கு!” - கைகள் இரண்டு ஸீற்றுகளையும் மறைத்துப் பரந்திருந்தன.

இரண்டு ஸீற்றுகள். ஆறுபேர் இருக்கலாம். கிருஷ்ணனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது.

“ஆருக்கு?”

“எங்களுக்கு! ..... அங்க வருகினம் ஆக்கள் - என்ற ஃபிரன்ட்ஸ்.” கிருஷ்ணன் ஆணைப்பார்த்தான். இளைஞன். கறுவல். முரட்டுத்தனமாய்த் தெரிந்தான்.

கிருஷ்ணன் கோபாலிடம் சொன்னான்.

“நீ இதிலே இரு... நான் போய் பொம்பிளையளைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறன்...”

“வேண்டாம்...” அந்த இளைஞன் கோபாலுவைத் தடுத்தான்.

“... இவ்வளவும் எங்களுக்கு!...”

வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு கிருஷ்ணன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

“ஐஸே வழக்கமான நான் என்டாலும் பரவாயில்லை. இண்டைக்கு இந்த ரிசவேஷன் விளையாட்டு வேண்டாம். அடிவாங்கி ஒடுகிற நாடிகள் எங்களுக்குள்ளே சண்டை பிடியாமல் ஒற்றுமையாகப் போவம்...”

“ஒரு ஸீற்றை எடுத்துக் கொண்டு மற்றதை விடுமன்?...” கோபால் கேட்டான்.

“ஏலாது... நாங்களெல்லாரும் ஒண்டாயிருந்து போக இவ்வளவும் வேணும்...” இருக்கப் போன கோபாலே அவன் தடுத்தான்.

கிருஷ்ணனுக்கு கண்மண் தெரியாமல் வந்தது. அவன்மேல் பாய்ந்தான் - மறித்த கைகளைத் தட்டிவிட்டு.

“தள்ளி இழு!...” - நசிந்த விரல் தட்டுப்பட்டு லேசாக நொந்தது.

“கிருஷ்ணன், பெற்று பொது...” என்றான் கோபால்.

அதைக் கவனியாமல் கிருஷ்ணன் சொன்னான்:

“கோபால், நீ போய் அவயனைக் கூட்டிக் கொண்டா...”

இரண்டு வரிசை தள்ளியிருந்த இடத்திலிருந்து ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் ஓடிவந்தார். கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் கையைக் கூப்பிக்கொண்டே,

“தம்பி, சண்டை பிடியாதையுங்கோ ராசா... நாங்கள் நல்லா அனுபவிச்சுப் போட்டுவாறம்... இனியாவது ஒற்றுமையா, நிம்மதியாய் போவம்...” என்றார்.

கிருஷ்ணன் கரைந்து போனான். அவர் எங்கோ இன்னும் தெரிகிறிருந்து வந்தவர் போலப்பட்டார்.

“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ ஐயா, இனிச் சண்டைபிடிக்கேல்லை...”

16

ஏழே முக்காலுக்கு மணி அடித்தது: “ஒரு படியா வெளிக்கிடப்போகுது...” என்றார்கள் யாரோ...

“க திர ம லை யா னே, பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடு, அப்பு...” ஜெயதேவனின் தாய் கைகளை விரித்தார்.

“கதிரமலையானும் இங்காலதானே இருக்கிறார்... இனி நல்லூரானே சன்னதியானே எண்டு கும்பிடுங்கோ...” கோபால் மெல்லச் சொன்னான். ரயில் கூவியது.

“இனித்தான் இருக்குது: பயணம்...” — மீண்டும் அந்த அறிந்திராப் புதுக்குரல்.

இவ்வளவு அவதிப்பட்டு வெளிக்கிடருக்கத் தேவையில்லை என்றும் கிருஷ்ணனுக்குப்பட்டது.

‘பெத்தகம்’ திரைப்படம்

வியனாட் லூல்வம் லெஸ்ரர் யேம்ஸ் பிரீசும்

எச். ஏ. செனிவிரத்தின

வியனாட் லூல்வின் “The Village in the Jungle” அந்தி. அறியாமை, சுரண்டல் என்ற யதார்த்த நிலைமைகளை நேர்மையுடன் சித்தரிக்கிறது. ஆனால், இந்த நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்ட லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பிரீசின் “பெத்தகம்” திரைப்படம் இந்த அம்சத்தில் முற்றாகவே கவனம் செலுத்தாமல் புறக்கணித்து விட்டது. ஆங்கில நாவலாசிரியரான லூல்விற்கு மிகப் பிரதானமாகத் தோன்றிய சமூக யதார்த்தம் இச் சிங்கள திரைப்பட இயக்குனருக்குத் தவிர்க்க வேண்டிய தொன்றாகத் தென்படுவது போல் தோன்றுகிறது.

வியனாட் லூல்வ் 1904ம் - 1911 கர்லப் பகுதியில் ஒரு ஏகாதிபத்திய சிவில் சேவை உத்தியோகத்தராக இலங்கையில் வாழ்ந்தார். இவர் ஹம்பாந்தோட்டை உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்த வேளை, அவர் குறித்து வந்த தனது தினக் குறிப்புப் புத்தகமான *Diaries in Ceylon* முகவுரையில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“நான் இங்கு வந்த ஆரம்ப சமயத்தில் அரசியல் சம்பந்தமான கருத்துக்கள், அக்கறைகள் என்னிடம் சிறிதளவாகவே இருந்தன. ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய பிரச்சனைகள் பற்றி நான் சற்றேனும் சிந்தித்ததில்லை.

ஐரோப்பியர் அல்லாத மக்களை ஆட்சி செய்யும் ஏகாதிபத்திய சேவையில் நான் தொடர்ந்தும் சேவையில் இருக்க வேண்டுமா என்னும் ஒரு சந்தேகத்தை எனது ஏழுவருட காலச்சேவை மென்மேலும் அதிகரித்து விட்டது. இங்கிலாந்து சென்று ஆறுமாதம் தங்கிய பின் எனது சந்தேகம் முழுவதும் நீங்கியது. நான் இலங்கைச் சிவில் சேவையில் இருந்து பதவி விலகும் கடிதத்தை அனுப்பிவைத்தேன். இதன் பின்னர் நான் மேற்கொண்ட முதல் வேலை “The Village in the Jungle” நாவலை எழுத

ஆரம்பித்ததுதான் ..... நான் வேலையில் இருந்து விலகியதுமே, நான் என்ன எழுத விரும்பினேன் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன். (*Leonard woolf Diaries in Ceylon, 1908-1911, The Ceylon Historical Journal Vol-9, 1962 Preface Page ix-xvii*)

லூல்வ்தான் ஒரு “ஏகாதிபத்திய” வாதியாக இருந்தேன் என்பதும், தமது நாவலை எழுதமுன் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியந்திரத்தின் தளைகளில் இருந்து, பின்னர் தன்னை விட்டு விடுதலையாக்கிக் கொண்டேன் என்பதுமான குற்ற உணர்வு அவர் மனதில் இருந்ததை மேற்காட்டிய கூற்றில் காணலாம். இதே தன்மை “த விவேஜ் இந்த யங்கின் நாவலிலும்” இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம். இந்த நாவலே லூல்வின் மனதின் அடியாளத்தில் பதிந்திருந்த இத்தகையதொரு குற்ற உணர்வில் இருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்ட செயற்போக்கின் விளைவு எனவும் கூறத் தோன்றுகின்றது; நாவலில் காணப்படும் நேர்மை, விசுவாசம் லெஸ்ரரின் திரைப்படத்தில் எள்ளளவும் கிடையாது.

மிகவும் பின் தங்கிய, துரதிஷ்டம் மிகுந்த, அறிவின்னத்தாலும் கொடிய அடக்கு முறையாலும் விதியே வழி என வாழுகின்ற எமது சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரான கிராம வாசிகளைப் பற்றிய ஒரு கதையையே வியனாட் லூல்வ் தம் நாவலில் எழுதியுள்ளார். அவர்களது அறியாமையும், செயலற்ற நிலையும் அவர்களது பௌதிக மன வாழ்வின் மீது காடு செலுத்தும் ஆதிக்கத்தில் ஈடுபட்டுகின்றது. இத்தகைய ஒரு நிலையில் மந்திர தந்திர மாயைகளில் தஞ்சம் புகுவதே அவர்களால் இயல்வதொன்றாகியது; காட்டின் இருண்மையில் அவர்கள் ஆறதலை தேடினார்கள்.

காட்டின் கொடுமையை விட மனிதனின் செயல்கள் - அதாவது சமூக அமைப்

பும், சமூக நீதியும் தான் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாததாக இருந்தது. இவை ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் தமது நன்மை கருதி ஏற்படுத்தப்பட்டவை கிராமத்தின் ஒட்டுண்ணிகளான விதானை பலேகாமி, வியாபாரி பெர்னாண்டோ ஆகியோரை இத்தகையதொரு அமைப்புத்தான் உரு வாக்கியது. கட்டற்ற சமூக அநீதியை யும் தமது அறிவாமையையும் மீற முடியாத, அவற்றிற்கு, ஆட்பட்ட இம் மக்கள் தம்மிடையே சண்டையிட்டு ஒரு வரை ஒருவர் விழுங்க முனைந்தனர். இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக அமைந்த நீதி தீர்வாக அமைப்பு சமூக அமைப்பின் வெறும் தொங்கு சதையாக இருந்தது. அது நிலைமைக்கு ஏற்ற பரிகாரமாக இக் காதது மட்டுமன்றி இன்னொரு வகையான ஒடுக்கு முறையின் கருவியாகவும் அமைந்தது. இந்த உண்மையை வூல்வ் இரண்டு சந்தர்ப்பத்தில் தெளிவாகக் காட்டுகிறார். ஒன்று பபுனிற்கு எதிரான வழக்கில் வீடு டைத்துத் திருடிய பொய்யான குற்றச் சாட்டின்மீது அவன் குற்றவாளியாகக் காணப்படுவது. மற்றது றட்டே மகாத்மியா சிலிந்துவை நீதவான் முன்னர் கொலைக் குற்ற ஒப்புதலுக்காகக் கொண்டு வரும்பொழுது. றட்டே மகாத்மியாவிற்கும், நீதவானுக்கும் இடையே நடைபெறும் உரையாடல், இவ்விரு சந்தர்ப்பத்திலும் வூல்வ் தம் மனக்கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். நீதவான் றட்டே மகாத்மியாவிடம் சிலிந்து பற்றிய வழக்கை தாம் எவ்விதம் நோக்குகின்றேன் என்று கூறுகிறார். இவ்விடத்தில் நீதவான் வாயிலாக கதாசிரியரே பேசுகின்றார் என்பது வெளிப்படை. நீதவான் தான் ஒரு தகுதியான நீதிபதியல்ல என்கிறார்; றட்டேமகாத்மியா நீதவானை ஒரு சிறந்த நீதிபதி எனவும் வழக்கு மிகவும் சாதாரணமான கிக்கலற்ற ஒன்று என்றும், கூறுகின்றார். இங்கே நுட்பமான முரண் ஒன்றை ஆசிரியர் அமைக்கின்றார்.

“எனக்கு இது ஒரு சிக்கலில்லாத சாதாரண வழக்காக தோன்றவில்லை. (நீதவான் கூறுகிறார்) உன்னுடைய கேடு கெட்ட பெத்தகம் விதானையைக்

கொள்கிறான் என்பதற்காக சிலிந்துவை தூக்கிவிட நான் விரும்பவில்லை. றட்டே மகாத்மியா இதோ பார் நீ ஒரு சிங்கன் வன்; உனது வாழ்நாள் முழுவதையும் இம் மக்கள் மத்தியில் சமீபத்தவன், அதோ நிற்கிறானே, (சிலிந்து) அவனைப்பற்றி உன் அபிப்பிராயம் என்ன? சொல் பார்ப்போம்.....”

“ஐயா என்னால் இவங்களை புரிந்து கொள்வதே கஷ்டம் ஐயா...” (றட்டே மகாத்மியா கூற்று) (தலிலேஜ் இனத யக் கிஸ் ஹன்சா வெளியீடு 1974 பக்கம் 179)

றட்டே மகாத்மியா ஒரு அநீதியான சமூக அமைப்பின் நல உரிமைகள் பெற்ற வகுப்பின் பிரதிநிதி, அவனால் ஒரு அந்நிய னான நீதிபதியால் (கதாசிரியர்) அம் மக் களைப் புரிந்து கொண்ட அளவு தன் சொந்த மக்களையே புரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை என்பது தெளிவு. அந்த அந்நியன் இந்த உள்நூரவனை விட அறிவிலும் மனோ பக்குவத்திலும் மேம்பட்டவனாக இருந்தான்.

‘பெத்தகம்’ படத்தின் தயாரிப்பாளர்கள் குறிப்பாக அதன் வசனகர்த்தா வூல்விஸ் நாவலில் வரும் றட்டே மகாத்மியான் நினை யில்தான் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதற்கான காரணம் வெளிப்படையானது;

சிலிந்துவின் இரட்டைப் பிள்ளைகளில் மூத்தவளான புஞ்சிமெனிக்கா, தன் கணவன் பபுன் இறந்து போனது பற்றி அறிகிறாள். தனது மறியல் சாலை வாழ்வை முடித்து ஏன் அவன் இன்னும் வீடுதிரும்ப வில்லை, என விசாரிப்பதற்கு, மறியல் சாலைக்குப் போனபோது, அவளுக்கு இச் செய்தி கிடைக்கிறது. இது நாலில் வரும் ஒரு சம்பவம். ஓச் சந்தர்ப்பத்தில் மிகவும் காரமான ஒரு பந்தி வருகின்றது. சமூக அமைப்பின் மீது தனது இறுதியான சாட்டையடியை வூல்வ் இவ்விடத்தில் தருகிறார்.

“பபுன் இங்கேதான் இருந்தான். ஆமாம்..... பெண்ணே உன் விடம் பணம் ஏதாவது உண்டா?” (சிறைக்காவ

லாளி சொல்கிறான்) “ஐயோ இவ்வ
சாமி... நாங்களோ ஏழைகள்”

(புஞ்சி மெனிக்கர சொல்கிறான்)

“ஐ... சரி சரி... ஓடு. நாங்கள் ஒன்
றும் சொல்ல முடியாது. (தவிலேஜ் இன்த
யங்கின் பக்கம் 280) நாவலின் உயிர் நாடி
யான எந்த ஒரு அம்சத்தையும் திரைப்
படம் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. நாவலின்
உண்மையான உணர்வுத் தாக்கத்தைக்
கொண்டு வருவதில் திரைப்படம் தவறி
யது மட்டுமல்லாமல், அந்தக் காட்டுக்
கிராமத்தின் மீது மழையும், வரட்சியும்,
பசியும் கொண்டு வரும் தாக்கத்தையும்
கூட கலா பூர்வமாக சித்தரிக்கத் தவறி
விட்டது. திரைப்படத்தில் எஞ்சுவது
வெறும் சம்பவங்கள்தான். ஏதோ
தனி நபர்கள், இச்சம்பவங்களிடை வந்து
போகிறார்கள். அவ்வளவுதான். இத்தனி
நபர்களை இச் சம்பவங்களினால் உந்தித் தள்
ளும் சமூக யதார்த்தம், குழல் சித்தரிக்கப்
படவில்லை? திரைப்படத்தில் வரும் பாத்
திரங்கள் வெறுமனே ஒரு கதையைச் சொ
ல்ல உதவுகின்றன. இப்பாத்திர உருச் சி
தைவுகள் என்ன நடந்தது என்பதை ஒரு
கதையாகச் சொல்ல பயன்படுத்தப்பட்டுள்
ளன. எப்படி நடந்தது என்பதற்கு இவை
உதவவில்லை. இத்திரைப்படம் தோல்விய
டைந்தது என்பதல்ல. ஒரு நல்ல நாவலை
திரைப்படமாக்கும் முயற்சி தோல்வியில்
முடிந்ததே என்பதுதான் பரிதாபத்துக்குரி
யது. தமிழில் கே. சண்முகலிங்கம்.
நன்றி: லங்கா கார்டியன் யூன் 1981”

.....உழைக்கும் மக்களுக்குச் சேவை செய்வ
தற்காக தங்களது பேரமுனைகளை முழுவ
தும் வரம்பற்ற வாய்ப்பினை நல்கும் மகத்
தான் விடுதலையையும், மகத்தான
பெருமையையும் பெற்றுள்ள எழுத்
தாளர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் நான்.
இதிலிருந்துதான் ஒவ்வொன்றும் துவங்கு
கிறது. இதன் மீதுதான் இன்றைய உலகில்
கலைஞனது இடம் என்பது பற்றிய என்னு
டைய அபிப்பிராயம் ... கருத்து அடித்
தளம் கொண்டிருக்கிறது.

— மிக்கையில் ஷோலக் கோல்

சிவந்த பூமி

மாகோச் சந்தியில் வைத்து இரண்டு
கைகளும் கால்களும் முனைத்த ஒருவித
மிருகக் கூட்டம் வந்து என்னைத்
தாக்கி விட்டு ஓடி மறைந்தன?
நினைத்துப் பார்த்தேன் முன்னர் என்னை
மாவைக் கந்த சுவாமி கோயில்
முன்றலில் வைத்துத் தாக்கிய அந்த
மிருகத்தின் சாயலை ஒத்தே இருந்தன?
இன்னோர் இடத்தில் வைத்து என்னை
தாக்கிய கொடிய மிருகம் போலும்
உள்ளதே என்று நினைத்துப் பார்த்தேன்
கொழும்பில் வேலை நிறுத்தம் செய்த
வேளையில் என்று ரூபகம் வந்தது:
அட்டா! அந்த மலையில் வைத்துப்
நாங்கள் எழுந்து உரிமை கேட்டுப்
பனியில் உலர்ந்து வெயிலில் உறைந்த
போதும் இந்த மிருகமே வந்து
தாக்கிய கோரம் நினைவில் வந்தது:
பல்கலைக் கழக வளவுக் குள்ளே
படிக்கும் புத்தகம் கேட்கும் விரிவுரை
சொல்லும் புத்தி எங்கள் உரிமையைக்
குத்திக் குதறிக் கிழிக்கும் கத்தி
என்றோம் அந்த விசித்திர மிருகம்
மந்திரக் கதையில் வந்திடும் பூதம்
பேயென வந்து நொறுக்கிக் கசக்கி
மிதித்து மறைந்தது மனத்தில் வந்தது:
அன்றும் பார்த்தேன் இன்றும் பார்த்தேன்
மிருகம் வந்து தாக்கிய போது
அருகில் அந்தக் காக்கிச் சட்டை
சும்மா ரசித்துக் கொண்டு நின்றது
அவருடன் இணைந்து தாக்கவும் செய்தது
மாகோச் சந்தியில் இனத்தின் பேரால்
மாவைக் கோயிலில் சாதியின் பேரால்
மலையில் கொழும்பில் வார்க்கத்தின் பேரால்
பல்கலைக் கழக வளவுக் குள்ளே
‘புரட்சி’ மாணர் என்னும் பேரால்
இரத்த தானம் செய்த எனக்கு
வாழும் உரிமை எங்கே உண்டு?
எனது ‘சிவந்த! பூமியில் அல்லவா

— சுபத்திரன் (-1977)

★ சிந்தெட்டிக் புடவை வகைகள்

★ திருமணம், மற்றும் வைபவங்களுக்கு ஏற்ற மணிப்பூசி தைலக்ஸ்
வூலிசேலை வகைகளுக்கும்

★ பட்டு வேட்டி, சேட்டிங், சூட்டிங்

மற்றும்

ஏனைய புடைவைத்தினுசுகளைத் தெரிவு செய்ய

சிறந்த ஸ்தாபனம்

ஜி. எஸ். லிங்கநாதன் அன் கோ
13-14, பெரியகடை, — யாழ்ப்பாணம்.

மக்கள் ஆதரவே எங்கள் செல்வம்
மீண்டும் வருகை தருக!

நன்றி!

பரமேஸ்வரன்ஸ்
PARAMESWARANS

Shose Palace Fancy Goods & Tex.

178, Ehamparam Road,
TRINCOMALEE.

*With the best Compliments
of:*

CORONATION STORES

Dealers in Fancy Goods

127 & 166, Ehamparam Road,
TRINCOMALEE.

TPhone: 445

I. N. S.

101/10, Stanley Road,

JAFFNA.

(மக்கள் வங்கிக்கு அருகாமை)

82, 83 A/L விஞ்ஞான வகுப்புகள்

இரசாயனம்	—	V. T. K. தெய்வேந்திரா
பௌதிகம்	—	சுந்தரலிங்கம் (ப. க. விரிவுரையாளர்)
தூய கணிதம்	}	செல்வநாதன்
பிரயோக கணிதம்		(ப. க. விரிவுரையாளர்)
விலங்கியல்	—	Michael
தாவரவியல்	—	ஆதித்தன் (உதவி ஆராய்ச்சியாளர் தாவரவியல்பீடம்)

Phone: 7168 & 7525

Grams' Rajgo' Jaffna

RAJGOPALS

Specialist in

**WEDDING SAREES
AND ALL OTHER.
REQUIRMENTS.**

**IN
TEXTILES**

47, Grand Bazaar,

— JAFFNA.

ராஜ் கோபால்ஸ்

47, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.
கிளை, 163, மெயின் வீதி, கொழும்பு-11

1. Some Particularities Of Contemporary - Pro-Soviet Revisionism.
2. The Objective Situation And The Struggle Between Two Roads In the International Communist Movement.
3. On The Class Struggle in China.
4. Enverhoxha Refuted.

மிகப் பயனுடையதாகவும், சர்வதேச ரீதியான மார்க்சிய சிந்தனை ஓட்டத்தை, விரிவுபடுத்துவனவாகவும் உள்ளதை அவதானிக்க முடிந்தது.

A world To win

C/o Red Star Publications

Flat 2, 10 Villaroad

Nottingham NG 34GG

Great Britain.

- வெர்ஜினியா லூல்வ் என்பவர் பிரபலமான ஆங்கில நாவலாசிரியை, இவரது கணவரான வியனாடூலூவ் அவ்வளவாக உலகப் பிரசித்திதைப் பெறவில்லை. எனினும் இலங்கையின் கிராம வாழ்க்கையை பின்புலமாக வைத்து எழுதிய 'திவிலேஜ் இன்தயங்கிள்' ஒரு அநுமையான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு உள்ள டக்கம் கொண்ட யதார்த்த நாவலாகும். வியனாட் லூல்வ் 1904ம் - 1911 காலப் பகுதியில் ஹம்பாந்தோட்டை உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்தவர். ஒரு ஏகாதிபத்திய சிவில் உத்தியோகத்தராக இருந்த அனுபவத்தின் பயனாக, அதிருப்தியுற்று அந்த தளங்களிலிருந்து விடுபட்டபின் எழுதப்பட்டது இந்நாவல். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'பெத்தகம்' என்னும் பெயரில் லெஸ்டர் யேம்ஸ் பீரிசிளால் இயக்கப்பட்ட திரைப்படம் சமீபத்தில் திரையிடப் பட்டது. படுதோல்வி அடைந்துள்ளது. 'பெத்தகம்' திரைப்படம் ஏன் தோல்வியுற்றது? லெஸ்டர் ஒரு கலையுலக மேதை எனக் கருதப் பெவர், உலகப் புகழ் பெற்றவர், இத்தோல்வி அவர் மேதைத்தனத்தின் குறைபாடா அல்லது அவரது கலை சமூகம் பற்றிய மழுக்கிய பார்வைக் குறைபாட்டின் வெளிப்பாடா? நாவலின் சாரம் தெளிவு பெறாமல் - அழுத்தம் பெறாமல், மூளியாகிப் போனது ஏன்? இக் கேள்விகள் எமது கலை இலக்கியப் பிரச்சினைகளோடும் இயைபானதொன்று. நம்மிடையே உள்ள உருவவாசிகள் சிலர் 'மேதைகள்' சிலரின் நாமத்தை உச்சரிக்கமாத்திரத்தில் மெய்சிலிர்த்து அருள்வாய்ப்பட்டுப் போவார்கள். அவர்களின் பெயர்களைக் தமிழ் வாசகனை, ரசிகனை மிரட்டுவதற்கும் முற்போக்காளர்களை மட்டும் தட்டுவதற்கும் பயன்படுத்துவதோடு சரி; உருவ வித்தைகளே எஞ்சிவிட்டன. அவர்களது படைப்புச்சொல்லின் பலவினைத்தைப் பற்றிய அக்கறையற்றவர்களாகவே இருப்பர். இத்தனைக்கும் 'முற்போக்கு' முகமுடி வேறு யாரிடம் சொல்லி இதை அழுவது.

இதேவேளை தர்ம சேனபத்திராஜாவால் இயக்கப்பட்டு "சொல்தாது உன்னலே" (பழைய இராணுவ வீரன்) என்னும் திரைப்படம் சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது. சாதல் ஏக்கத்தில் மன நோயாளியான ஓர் இராணுவ வீரனின் வாழ்வை பின்புலமாகக் கொண்ட, சமூக அழுத்தம் உள்ள இத்திரைப்படம் டெல்லியில் நடைபெற்ற 8வது சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவிற்கு இலங்கை சார்பில் திரையிடப்பட்டதேர்வு செய்யப்பட்டது. எதிர்பாராத விதமாக அங்கு காண்பிக்கப்பட முடியாமல் போய்விட்ட பதிலாக அசல் தமிழ் மசாலப்படமான ரத்தக்கின் ரத்தமே திரையிடப்பட்டதாம்! மாவினி பொன்சேகா (விபசாரி) ஜோஅபேவித்ரம் (மன நோயாளி- இராணுவ வீரன்) ஹென்றி ஜெயசேனா ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்த இத்திரைப்படத்திற்கு, கமெராவை ஜயநாத் குணவர்த்தனை நேர்த்தியாக சையாண்டிருக்கிறார். இவர்களுக்கு தெு முதல் படம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பாடல்கள் எதுவும் இல்லை. அநாவசியமான வாத்தியக் கருவிகளின் சத்தம் இல்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட உரையாடல்கள். தர்ம சேனபத்திராஜாவின் இன்னொரு வெற்றிப்படம் எனக் கருதலாம்.

இவ்விதத்தில் இடம்பெற்ற கே: எஸ். சிவகுமாரனின் கட்டுரைபற்றிய பதில் அடிக்க 'சமர்' இதழில் இடம் பெறும்.

சமரின்

இலக்கியப் பணி

சிறப்புற வாழ்த்துகிறோம்.

★ கட்டிடத் தேவைகளுக்கான உபகரணங்கள்

★ Slon பைப் வகைகள் இணைப்புக்கள்

✿ இரும்பு, பித்தளை, கல்வனைஸ்ட் இணைப்புக்கள்,

✿ C. I. C. பெயின்ற் வகைகள்

✿ கூரைத் தகடுகள்

✿ அரிசி ஆலைகளுக்கான உதிரிப்பாகங்கள்

✿ Hair & Rubber Belt வகைகள்

அனைத்திற்கும்

கல்கிசன்ஸ்

147, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

 7711

தந்தி: ஸ்ரான்

இப்பத்திரிகை 7/2, 2-ம் குறுக்கு வீதி, நாவாத்துறை வடக்கு யாழ்ப்பாணத்
தைச் சேர்ந்த டானியல் அன்ரனி அவர்களால் சமர் இலக்கிய வட்டக் குழுவினருக்
காக யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ லங்கா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. நிர்வாக
ஆசிரியர்: டானியல் அன்ரனி.